Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 15. oktobra 2020*

„Pravo institucij – Enotni statut evropskih poslancev – Evropski poslanci, izvoljeni v italijanskih volilnih enotah – Sklep št. 14/2018, ki ga je Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (urad predsedstva poslanske zbornice, Italija) sprejel na področju pokojnin – Sprememba zneska pokojnin italijanskih nacionalnih poslancev – Korelacijska sprememba zneska pokojnin nekaterih nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v Italiji, s strani Evropskega parlamenta – Pristojnost avtorja akta – Obveznost obrazložitve – Pridobljene pravice – Pravna varnost – Legitimna pričakovanja – Lastninska pravica – Sorazmernost – Enako obravnavanje“

V združenih zadevah od T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-414/19, od T-416/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 in T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, stanujoča v Milanu (Italija), in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v prilogi,[1] ki jih zastopa M. Merola, odvetnik,

tožeče stranke,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata S. Seyr in S. Alves, agentki,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti obvestil z dne 11. aprila 2019 in, v zvezi s tožečo stranko v zadevi T-465/19, obvestila z dne 11. junija 2019, ki jih je za vsako od tožečih strank izdal Parlament, nanašajo pa se na prilagoditev zneska njihovih pokojnin po tem, ko je 1. januarja 2019 začel veljati sklep št. 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

v sestavi J. Svenningsen, predsednik, R. Barents, C. Mac Eochaidh (poročevalec), sodnika, T. Pynnä, sodnica, in J. Laitenberger, sodnik,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

* Jezik postopka: italijanščina.

[1] Seznam drugih tožečih strank je priložen le različici, ki se vroči strankam.

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 7. julija 2020

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeče stranke, nekdanji poslanci Evropskega parlamenta, izvoljeni v Italiji, oziroma njihovi preživeli družinski člani, Splošnemu sodišču s tožbami predlagajo, naj razglasi ničnost odločb Parlamenta, s katerimi je bil izračun njihove starostne ali družinske pokojnine prilagojen izračunu višine pokojnin, ki jih prejemajo člani spodnjega doma parlamenta Italijanske republike, in glede na okoliščine primera zmanjšan znesek njihove starostne ali družinske pokojnine.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

2 Pravilnik o povračilu in nadomestilu stroškov poslancem Evropskega parlamenta (v nadaljevanju: pravilnik PEAM) v različici, ki je veljala do 14. julija 2009, je v Prilogi III (v nadaljevanju: Priloga III), med drugim določal:

„Člen 1

1. Vsi poslanci Evropskega parlamenta imajo pravico do starostne pokojnine.

2. Do uvedbe dokončnega sistema pokojninskega zavarovanja Evropskih skupnosti za vse poslance Evropskega parlamenta v primeru, da državni sistem ne predvideva pokojnin, ali v primeru, da višina in/ali pogoji niso enaki tistim, ki veljajo za poslance nacionalnega parlamenta v državi članici, v kateri je bil poslanec izvoljen, bo na prošnjo zadevnega poslanca plačana začasna starostna pokojnina iz proračuna Evropske unije, oddelek Parlament.

Člen 2

1. Višina in pogoji začasne starostne pokojnine so enaki višini in pogojem starostne pokojnine poslancev spodnjega doma parlamenta države članice, v kateri je bil poslanec izvoljen.

2. Poslanec, ki uveljavlja pravico v skladu s členom 1(2), mora plačati v proračun Evropske unije znesek, enak vsoti prispevkov, ki jih v skladu z nacionalnimi predpisi plača poslanec spodnjega doma v državi članici, kjer je bil poslanec izvoljen.

Člen 3

1. Prošnja za vključitev v ta začasni sistem pokojninskega zavarovanja mora biti oddana v dvanajstih mesecih od začetka poslančevega mandata.

Po izteku tega roka bo vključitev v sistem pokojninskega zavarovanja pričela veljati prvi dan v mesecu, v katerem je bila prošnja prejeta.

2. Zahteva za priznanje pokojnine mora biti vložena v šestih mesecih po nastanku upravičenja.

Po izteku tega roka bo pokojnina izplačevana od prvega dne meseca, v katerem je bila prošnja prejeta.

[…]“

3 Statut poslancev Evropskega parlamenta je bil sprejet s Sklepom Parlamenta 2005/684/ES, Euratom z dne 28. septembra 2005 o sprejetju statuta poslancev Parlamenta (UL 2005, L 262, str. 1; v nadaljevanju: Statut poslancev), veljati pa je začel 14. julija 2009, to je prvi dan sedmega parlamentarnega obdobja.

4 Člen 25 Statuta poslancev določa:

„1. Poslanci, ki so pred začetkom veljavnosti tega statuta že bili v Parlamentu in bili vanj ponovno izvoljeni, se lahko glede nadomestila, začasnega nadomestila in pokojnine odločijo za nacionalno ureditev, [ki se uporablja], za celotno obdobje opravljanja funkcije.

2. Ta plačila se krijejo iz proračuna države članice.

[…]“

5 Člen 28 Statuta poslancev določa:

„1. Poslanec v polnem obsegu ohrani pravico do pokojnine, ki jo je pridobil v času veljavnosti [do začetka uporabe] tega statuta v skladu s predpisi posamezne države.

[…]“

6 Predsedstvo Parlamenta je s sklepom z dne 19. maja in 9. julija 2008 sprejelo izvedbene ukrepe v zvezi s Statutom poslancev (UL 2009, C 159, str. 1; v nadaljevanju: izvedbeni ukrepi).

7 Člen 49 izvedbenih ukrepov, ki se nanaša na pravice do starostne pokojnine, določa:

„1. Poslanci, ki so svoj mandat opravljali vsaj eno polno leto, so po koncu mandata upravičeni do doživljenjske starostne pokojnine, ki se začne izplačevati prvi dan meseca, ki sledi mesecu, v katerem so dopolnili 63 let.

Nekdanji poslanci ali njihovi zakoniti zastopniki vložijo vlogo za izplačilo starostne pokojnine v šestih mesecih po izpolnitvi pogojev, razen v primerih višje sile. Po tem roku se za [je] datum začetka izplačevanja starostne pokojnine [šteje] prvi dan meseca, v katerem je bila vloga prejeta.

[…]“

8 Izvedbeni ukrepi so v skladu s členom 73 začeli veljati isti dan kot Statut poslancev, to je 14. julija 2009.

9 Člen 74 izvedbenih ukrepov določa, da ob upoštevanju prehodnih določb iz naslova IV in zlasti člena 75 istih izvedbenih ukrepov (v nadaljevanju: člen 75) pravilnik PEAM preneha veljati na dan začetka veljavnosti Statuta poslancev.

10 Člen 75, ki se med drugim nanaša na starostne pokojnine, določa:

„1. Vdovska in invalidska pokojnina, dodatna invalidska pokojnina za nepreskrbljene otroke in starostna pokojnina, dodeljena v skladu s prilogami I, II in III k pravilniku PEAM, se po določilih teh prilog še naprej izplačuje osebam, ki so bile do nje upravičene pred začetkom veljavnosti statuta.

Kadar nekdanji poslanec, ki prejema invalidsko pokojnino, umre po 14. juliju 2009, se vdovska pokojnina izplačuje njegovemu zakonskemu partnerju, stalnemu zunajzakonskemu partnerju ali nepreskrbljenim otrokom v skladu s pogoji iz Priloge I k pravilniku PEAM.

2. Pravice do starostne pokojnine, ki so po določilih prej omenjene Priloge III pridobljene do dneva začetka veljavnosti statuta, se ohranijo. Osebe, ki so pridobile pravice v tem pokojninskem sistemu, bodo prejemale [prejemajo] pokojnino, izračunano na podlagi njihovih pravic, ki izhajajo iz določil prej omenjene Priloge III, če izpolnjujejo pogoje, ki jih v tej zvezi predvideva nacionalna zakonodaja ustrezne države članice, in če so vložile zahtevek v skladu s členom 3(2) prej omenjene Priloge III.“

11 Nazadnje, člen 75 je treba razumevati v povezavi z uvodno izjavo 7 istih izvedbenih ukrepov, v kateri je navedeno:

„Pri tem je treba v prehodnih določbah zagotoviti, da osebe, ki so na podlagi pravilnika PEAM upravičene do določenih dajatev, te po načelu [varstva] legitimnih pričakovanj prejemajo tudi po razveljavitvi tega pravilnika. Prav tako je treba zajamčiti spoštovanje pokojninskih pravic, pridobljenih na podlagi pravilnika PEAM pred začetkom veljavnosti statuta. Treba je tudi upoštevati posebni status poslancev, za katere velja, da bodo v prehodnem obdobju v zvezi s finančnimi pogoji za izvrševanje mandata na podlagi člena 25 ali člena 29 statuta pripadali nacionalnemu sistemu države članice, v kateri so bili izvoljeni“.

B. Italijansko pravo

12 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (urad predsedstva poslanske zbornice, Italija) je 12. julija 2018 sprejel sklep št. 14/2018, katerega predmet je bila nova določitev zneska doživljenjskih rent in *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah ter dajatev za preživele družinske člane za leta mandata, dopolnjena do 31. decembra 2011 (v nadaljevanju: sklep št. 14/2018).

13 Člen 1 sklepa št. 14/2018 določa:

„1. Od 1. januarja 2019 se zneski doživljenjskih rent, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, in *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, katerih pravice so bile pridobljene na podlagi ureditve, ki je veljala 31. decembra 2011, izračunajo v skladu z novimi pogoji, določenimi v tem sklepu.

2. Novi izračun iz prejšnjega odstavka se opravi tako, da se znesek individualnega prispevka pomnoži s pretvorbenim količnikom, ki se nanaša na starost poslanca na datum, ko je pridobil pravico do doživljenjske rente ali pokojninske dajatve *pro rata*.

3. Uporabijo se pretvorbeni količniki iz preglednice 1, priložene temu sklepu.

4. Znesek doživljenjskih rent, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, in *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, preračunanih v skladu s tem sklepom, v nobenem primeru ne sme presegati zneska doživljenjske rente, neposredne ali izplačljive preživelim družinskim članom, ali *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninski dajatvi, neposredni ali izplačljivi preživelim družinskim članom, ki je za vsakega poslanca predviden z uredbo, ki je veljala na datum začetka parlamentarnega mandata.

5. Znesek doživljenjskih rent, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, in *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, preračunanih v skladu s tem sklepom, v nobenem primeru ne sme biti nižji od zneska, izračunanega tako, da se znesek individualnih prispevkov, ki jih je vplačal poslanec, ki je parlamentarni mandat izvrševal samo v 17. parlamentarnem obdobju, ponovno ocenjen v skladu s členom 2 v nadaljevanju, pomnoži s pretvorbenim količnikom, ki ustreza starosti 65 let in je veljal na dan 31. decembra 2018.

6. Če se na podlagi novega izračuna, opravljenega v skladu s tem sklepom, novi znesek doživljenjskih rent, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, in *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, zmanjša za več kot 50 % glede na znesek doživljenjske rente, neposredne ali izplačljive preživelim družinskim članom, ali *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninski dajatvi, neposredni ali izplačljivi preživelim družinskim članom, ki sta za vsakega poslanca predvidena z uredbo, ki je veljala na datum začetka parlamentarnega mandata, se najnižji znesek, določen v skladu z odstavkom 5, poveča za polovico.

7. Urad predsedstva lahko na predlog kolegija poslancev kvestorjev za največ 50 % poveča znesek doživljenjskih rent, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, in deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah *pro rata*, neposrednih in izplačljivih preživelim družinskim članom, preračunanih v skladu s tem sklepom, za osebe, ki za to zaprosijo in izpolnjujejo naslednje pogoje:

(a) ne prejemajo drugih letnih dohodkov, katerih znesek bi presegal letni znesek socialne pomoči, razen tistih, ki bi na kateri koli podlagi izhajali iz nepremičnine, namenjene glavnemu prebivališču;

(b) imajo hudo bolezen, ki zahteva nujno zdravljenje, podprto z ustrezno dokumentacijo, ki jo izdajo javni zdravstveni zavodi, ali pa imajo obolenja, ki povzročajo 100-odstotno invalidnost, priznano s strani pristojnih organov.

8. Dokumentacijo, ki potrjuje izpolnjevanje pogojev iz odstavka 7, prosilec predloži ob vložitvi vloge ali najpozneje 31. decembra vsakega leta.“

II. Dejansko stanje

14 Tožeče stranke, Maria Teresa Coppo Gavazzi in druge fizične osebe, katerih imena so navedena v prilogi, so bodisi nekdanji poslanci Evropskega parlamenta, izvoljeni v Italiji, bodisi preživeli zakonske partnerice nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v tej državi člani (Vanda Novati,

Maria Di Meo, Leda Frittelli, Mirella Musoni, Jitka Frantova in Ida Panusa v zadevah T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 in T-453/19). Vsak od njih prejema starostno ali družinsko pokojnino.

15 Na podlagi pravil iz sklepa št. 14/2018 je bil znesek pokojnine za določeno število nekdanjih italijanskih poslancev (ali pokojnine njihovih preživelih zakoncev) s 1. januarjem 2019 znižan.

16 Potem ko so italijanski nacionalni poslanci, ki jih zadevajo navedena znižanja, vložili tožbe zoper sklep št. 14/2018, o zakonitosti tega nacionalnega sklepa zdaj odloča Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice, Italija).

17 Parlament je z vključitvijo opombe na pokojninske odrezke za januar 2019 tožeče stranke obvestil, da bo lahko na podlagi sklepa št. 14/2018 znesek njihove pokojnine spremenjen in da bo morda treba na podlagi tega novega izračuna izterjati neupravičeno izplačane zneske.

18 Parlament je namreč menil, da mora uporabiti sklep št. 14/2018 in posledično preračunati znesek pokojnin tožečih strank ob upoštevanju člena 2(1) Priloge III, ki določa, da so „[v]išina in pogoji začasne [starostne] pokojnine […] enaki višini in pogojem pokojnine, ki jo prejemajo člani spodnjega doma parlamenta države članice, za katero je bil zadevni poslanec Parlamenta izvoljen“ (v nadaljevanju: pravilo enake pokojnine).

19 Parlament je z nedatiranim obvestilom, ki ga je vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev pri generalnem direktoratu (GD) Parlamenta za finance priložil pokojninskim odrezkom tožečih strank za februar 2019, zadnjenavedene opozoril, da je parlamentarna pravna služba z mnenjem št. SJ-0836/18 z dne 11. januarja 2019 potrdila samodejno uporabo sklepa št. 14/2018 za njihov položaj (v nadaljevanju: mnenje pravne službe). V tem obvestilu je bilo dodano, da bo Parlament, takoj ko bo od Camera dei deputati (poslanska zbornica, Italija) prejel potrebne informacije, tožeče stranke uradno obvestil o novi določitvi zneska njihove pokojnine in morebitno razliko izterjal v naslednjih 12 mesecih. Nazadnje, tožeče stranke so bile s tem obvestilom seznanjene, da bo dokončni znesek njihove pokojnine določen s formalnim aktom, zoper katerega bo mogoče vložiti pritožbo na podlagi člena 72 izvedbenih ukrepov ali ničnostno tožbo na podlagi člena 263 PDEU.

20 Vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance je z obvestili z dne 11. aprila 2019 (v nadaljevanju: v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19: osnutek odločbe) tožeče stranke obvestil, da bo znesek njihove pokojnine, kot je napovedal v obvestilu iz februarja 2019, na podlagi člena 2(1) Priloge III prilagojen znižanju podobnih pokojnin, ki jih v Italiji nekdanjim nacionalnim poslancem v skladu s sklepom št. 14/2018 izplačuje poslanska zbornica. V navedenih obvestilih je bilo tudi pojasnjeno, da bo znesek pokojnin tožečih strank prilagojen od aprila 2019 (in z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2019) na podlagi osnutkov določitve novih zneskov pokojnin, poslanih v prilogi k tem dopisom. Nazadnje, v istih obvestilih je bil tožečim strankam dan 30-dnevni rok za pripombe, ki je začel teči s prejemom obvestil. Če takih pripomb ne bi bilo, bi se učinki teh obvestil šteli za dokončne in bi med drugim vključevali vračilo neupravičeno prejetih zneskov za mesece od januarja do marca 2019.

21 Takih pripomb razen L. A. Floria v zadevi T-465/19 ni podala nobena tožeča stranka, tako da so učinki obvestil, navedenih v točki 20 zgoraj, v zvezi z njimi postali dokončni.

22 L. A. Florio je svoje pripombe 14. maja 2019 po elektronski pošti poslal pristojni službi Parlamenta.

23 Vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance je v dopisu z dne 11. junija 2019 (v nadaljevanju: končna odločba) navedel, da pripombe, ki jih je poslal L. A. Florio, ne vsebujejo elementov, ki bi upravičevali spremembo stališča Parlamenta, kot je bilo izraženo v osnutku odločbe. Zato so zneski pokojnin in iz tega izhajajoči načrt za izterjavo neupravičeno izplačanih zneskov, kot so bili preračunani in sporočeni v prilogi k navedenemu osnutku odločbe, postali dokončni na dan vročitve končne odločbe.

III. Postopek in predlogi strank

24 Tožeče stranke so 27. junija (zadeve od T-389/19 do T-393/19), 28. junija (zadeve T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-414/19, T-416/19 in T-417/19), 1. julija (zadeve T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19), 2. julija (zadeve T-421/19, T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19), 3. julija (zadeve T-418/19, T-420/19, T-448/19, od T-450/19 do T-453/19), 4. julija (zadevi T-454/19 in T-463/19) in 5. julija 2019 (zadeva T-465/19) v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile predmetne tožbe.

25 Parlament je 10. julija (od T-389/19 do T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-414/19, T-416/19 in T-417/19) in 18. julija 2019 (zadeve T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 in T-465/19) na podlagi člena 68(1) Poslovnika Splošnega sodišča predlagal združitev zadev.

26 Parlament je 19. julija (zadeve od T-389/19 do T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 in T-410/19) in 22. julija 2019 (zadeve od T-411/19 do T-414/19 in od T-416/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 in T-454/19, T-463/19 in T-465/19) na podlagi člena 69(c) Poslovnika predlagal prekinitev postopkov do odločitve Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice) glede veljavnosti sklepa št. 14/2018.

27 Parlament je 11. septembra (zadevi T-391/19 in T-392/19), 12. septembra (zadeva T-389/19), 13. septembra (zadeva T-393/19), 16. septembra (zadeve T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 in T-416/19), 17. septembra (zadeve T-397/19, T-398/19, T-409/19 in T-414/19), 18. septembra (zadeve T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, T-425/19, od T-429/19 do T-431/19, T-436/19 in T-438/19), 19. septembra (zadeve T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 in T-446/19), 20. septembra (zadeve T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 in T-463/19), 23. septembra (zadeve T-441/19, T-444/19, T-452/19 in T-465/19) in 24. septembra 2019 (zadeva T-453/19) vložil odgovore na tožbe.

28 Splošno sodišče je 27. septembra (zadevi T-389/19 in T-390/19), 30. septembra (zadeve od T-391/19 do T-394/19, T-397/19 in T-398/19), 1. oktobra (zadeve T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 in od T-409/19 do T-411/19), 2. oktobra (zadeve od T-412/19 do T-414/19, od T-416/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19 in od T-430/19 do T-432/19), 3. oktobra (zadeve T-425/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19 in od T-450/19 do T-454/19) in 4. oktobra 2019 (zadeve T-426/19, T-427/19,

T-429/19, T-463/19 in T-465/19) strankam postavilo vprašanje v zvezi z možnostjo, prvič, da se med 84 podobnimi zadevami, ki so mu bile takrat predložene, opredeli manjše število vzorčnih zadev in da se, drugič, postopki v preostalih zadevah posledično prekinejo do pravnomočnosti odločbe v zadevah, opredeljenih kot vzorčne zadeve. Poleg tega je Splošno sodišče Parlament zaprosilo, naj predloži celotni pravilnik PEAM.

29 Parlament je 15. oktobra (zadeva T-452/19), 18. oktobra (zadeve T-389/19, T-390/19, od T-410/19 do T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 in T-421/19), 22. oktobra (zadeve od T-391/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 in od T-430/19 do T-432/19), 24. oktobra (zadeve od T-425/19 do T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 in T-454/19) in 28. oktobra 2019 (zadevi T-463/19 in T-465/19) odgovoril na vprašanje Splošnega sodišča in poslal celotno različico pravilnika PEAM.

30 Tožeče stranke so 21. oktobra 2019 odgovorile na vprašanje Splošnega sodišča.

31 Zadeve so bile s sklepi z dne 4. novembra (zadeve od T-389/19 do T-394/19, T-397/19 in T-398/19), z dne 5. novembra (zadevi T-403/19 in T-404/19), z dne 6. novembra (zadeve T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 in T-416/19), z dne 7. novembra (zadeve od T-410/19 do T-412/19, T-417/19, T-418/19 in T-420/19), z dne 8. novembra (zadeve T-413/19, T-421/19, T-422/19 in T-425/19), z dne 11. novembra (zadeve T-426/19, T-427/19, od T-429/19 do T-431/19 in T-452/19), z dne 12. novembra (zadeve T-432/19, T-435/19 in T-436/19), z dne 13. novembra (zadeve od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19 in T-448/19), z dne 14. novembra (zadeve T-450/19, T-451/19, T-453/19 in T-454/19) in z dne 15. novembra 2019 (zadevi T-463/19 in T-465/19) ter po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča dodeljene osmemu senatu.

32 Parlament je z dopisoma z dne 5. in 28. novembra 2019 Splošno sodišče obvestil o smrti Luigija Caligarisa, tožeče stranke v zadevi T-435/19. Splošno sodišče je ob upoštevanju teh okoliščin 2. decembra 2019 pooblaščenca tožeče stranke povprašalo o njegovih nadaljnjih korakih v zvezi s postopkom. Pooblaščenec L. Caligarisa je 20. decembra 2019 Splošno sodišče obvestil, da namerava njegova vdova, Paola Chiaramello, nadaljevati postopek. Pooblaščenec P. Chiaramello je 30. septembra 2020 Splošno sodišče obvestil o smrti svoje stranke. Pooblaščenec P. Chiaramello je 7. oktobra 2020 Splošno sodišče obvestil, da nameravata Enrico Caligaris in Valentina Caligaris, dediča P. Chiaramello, nadaljevati postopek.

33 Splošno sodišče je 28. novembra 2019 odločilo, da druga izmenjava vlog ni potrebna.

34 Splošno sodišče je 3. decembra (zadeva T-389/19), 4. decembra (zadeve od T-390/19 do T-394/19), 5. decembra (zadeve T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-412/19, T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19 in od T-438/19 do T-441/19), 6. decembra (zadeve T-413/19, T-414/19, T-416/19 in T-417/19), 9. decembra (zadeve T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 in T-465/19) in 10. decembra 2019 (zadevi T-452/19 in T-453/19) tožeče stranke pozvalo, naj se opredelijo do predloga Parlamenta za prekinitev postopka.

35 Splošno sodišče je 3. decembra (zadeva T-389/19), 4. decembra (zadeve od T-390/19 do T-394/19), 5. decembra (zadeve T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-412/19, T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od

T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19 in od T-438/19 do T-441/19), 6. decembra (zadeve T-413/19, T-414/19, T-416/19 in T-417/19), 9. decembra (zadeve T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 in T-465/19) in 10. decembra 2019 (zadevi T-452/19 in T-453/19) stranke pozvalo, naj se opredelijo do možnosti, da se zadeve od T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 in T-465/19 združijo.

36 Parlament je 16. decembra (zadeve od T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 in od T-409/19 do T-414/19, T-416/19 in T-417/19), 17. decembra (zadeve T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, T-444/19 in T-445/19) in 19. decembra 2019 (zadeve T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 in T-465/19) predložil svoja stališča o predlogu za združitev.

37 Tožeča stranka v zadevi T-389/19 je z dopisom z dne 18. decembra 2019 Splošnemu sodišču predlagala, naj svojo odločbo z dne 28. novembra 2019 spremeni in ji dopusti vložitev replike.

38 Tožeče stranke, razen tožečih strank v zadevah T-409/19 in T-446/19, so 8. januarja 2020 predložile stališča o predlogu Parlamenta za prekinitev.

39 Tožeče stranke so 9. januarja 2020 predložile stališča o nameravani združitvi.

40 Predsednik osmega senata je 16. januarja (zadeve od T-389/19 do T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-410/19 do T-414/19, T-418/19 in T-420/19) in 17. januarja (zadeve T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 in T-465/19) odločil, da se postopek ne prekine.

41 S sklepom predsednika osmega senata Splošnega sodišča z dne 21. januarja 2020 so bile predmetne zadeve in zadeva T-415/19, Laroni/Parlament, v skladu s členom 68 Poslovnika združene za pisni in ustni del postopka ter izdajo skupne končne sodbe.

42 Splošno sodišče je 23. januarja 2020 Parlament pozvalo, naj predloži vse pripravljalne dokumente za sprejetje člena 75 in Priloge III. Poleg tega mu je postavilo vprašanje glede njegove upravne prakse na področju plač in pokojnin. Parlament je odgovoril na vprašanje in 11. februarja 2020 poslal zahtevane pripravljalne dokumente.

43 Tožeče stranke so 4. marca 2020 na podlagi člena 106(2) Poslovnika predlagale, naj se opravi obravnava.

44 Predsednik osmega senata je 20. aprila 2020 odločil, da se te zadeve obravnavajo prednostno v skladu s členom 67(2) Poslovnika.

45 Parlament je z dopisom z dne 30. aprila 2020 Splošno sodišče obvestil o smrti Giulietta Chiese, tožeče stranke v zadevi T-445/19. Splošno sodišče je ob upoštevanju teh okoliščin 8. maja 2020 pooblaščenca tožeče stranke povprašalo o njegovih nadaljnjih korakih v zvezi s postopkom. Pooblaščenec G. Chiese je 8. junija 2020 Splošno sodišče obvestil, da namerava njegova vdova, Fiammetta Cucurnia, nadaljevati postopek.

46 Splošno sodišče je 30. aprila 2020 stranke pozvalo, naj se opredelijo do možnosti združitve obravnavanih tožb in zadeve T-415/19, Laroni/Parlament, z združenimi zadevami T-345/19, Santini/Parlament, T-346/19, Ceravolo/Parlament, T-364/19, Moretti/Parlament, T-365/19, Capraro/Parlament, T-366/19, Sboarina/Parlament, T-372/19, Cellai/Parlament, T-373/19, Gatti/Parlament, T-374/19, Wuhrer/Parlament, T-375/19, Pisoni/Parlament, in T-385/19, Mazzone/Parlament, ter zadevama T-519/19, Forte/Parlament, in T-695/19, Falqui/Parlament, za ustni del postopka.

47 Splošno sodišče je 15. maja 2020 na predlog osmega senata na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo dodeli razširjenemu senatu.

48 Splošno sodišče je 19. maja 2020 stranke povprašalo o različnih vidikih predmetnih zadev.

49 Parlament in tožeče stranke so 2. oziroma 3. junija 2020 predložili stališča o nameravani združitvi za ustni del postopka, kot je omenjena v točki 46 zgoraj.

50 Predsednik osmega senata je 5. junija 2020 odločil, da se predmetne zadeve in zadeva T-415/19, Laroni/Parlament, združijo z združenimi zadevami T-345/19, Santini/Parlament, T-346/19, Ceravolo/Parlament, T-364/19, Moretti/Parlament, T-365/19, Capraro/Parlament, T-366/19, Sboarina/Parlament, T-372/19, Cellai/Parlament, T-373/19, Gatti/Parlament, T-374/19, Wuhrer/Parlament, T-375/19, Pisoni/Parlament, in T-385/19, Mazzone/Parlament, ter zadevama T-519/19, Forte/Parlament, in T-695/19, Falqui/Parlament, za ustni del postopka.

51 Tožeče stranke in Parlament so 17. junija 2020 odgovorili na vprašanja, ki jih je Splošno sodišče nanje naslovilo 19. maja 2020.

52 Tožeče stranke so z dopisom z dne 1. julija 2020 Splošnemu sodišču predlagale, naj jim podaljša čas za podajanje navedb. Splošno sodišče je 3. julija 2020 temu predlogu delno ugodilo.

53 Parlament je z dopisom z dne 2. julija 2020 Splošno sodišče obvestil o smrti J. Frantove, tožeče stranke v zadevi T-427/19. Tudi pooblaščenec J. Frantove je z dopisoma z dne 13. julija 2020 in 5. avgusta 2020 Splošno sodišče obvestil o smrti svoje stranke in navedel, da bo Splošnemu sodišču poslal vse potrebne informacije v zvezi z dedovanjem in nadaljnjimi koraki v zvezi s postopkom. Pooblaščenec J. Frantove je 16. septembra 2020 Splošno sodišče obvestil, da namerava D. Concardia, dedinja tožeče stranke, nadaljevati postopek.

54 Stranke so na obravnavi 7. julija 2020 podale ustne navedbe ter odgovorile na pisna in ustna vprašanja Splošnega sodišča.

55 Predsednik osmega senata je s sklepom z dne 8. oktobra 2020 po opredelitvi strank odločil, da zadevo T-415/19, Laroni/Parlament, v skladu s členom 68(3) Poslovnika razdruži od preostalih zadev.

56 Tožeče stranke, razen L. A. Floria v zadevi T-465/19, Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– razglasi za neobstoječa ali nična obvestila z dne 11. aprila 2019, omenjena v točki 20 zgoraj;

– Parlamentu naloži vračilo vseh nezakonito zadržanih zneskov, skupaj z zakonitimi obrestmi od datuma zadržanja do izplačila, ter Parlamentu naloži izvršitev sodbe, ki bo izdana, in sprejetje vse pobud, aktov ali ukrepov, ki so nujni za zagotovitev takojšnje in celovite ponovne vzpostavitve prvotne pokojninske dajatve;

– Parlamentu naloži plačilo stroškov.

57 L. A. Florio v zadevi T-465/19 Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razglasi za neobstoječe ali nične osnutek odločbe in vse predhodne, povezane ali poznejše akte;

– Parlamentu naloži vračilo vseh nezakonito zadržanih zneskov, skupaj z zakonitimi obrestmi od datuma zadržanja do izplačila, ter Parlamentu naloži izvršitev sodbe, ki bo izdana, in sprejetje vse pobud, aktov ali ukrepov, ki so nujni za zagotovitev takojšnje in celovite ponovne vzpostavitve prvotne pokojninske dajatve;

– Parlamentu naloži plačilo stroškov.

58 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbe zavrže kot delno nedopustne in zavrne kot delno neutemeljene;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

IV. Pravo

A. Predmet tožb in pristojnost Splošnega sodišča

59 Najprej je treba poudariti, da so tožeče stranke v vlogah izrecno navedle, da v okviru teh tožb ne nameravajo izpodbijati zakonitosti sklepa št. 14/2018.

60 Vendar je pooblaščenec tožečih strank na obravnavi potrdil sklicevanje na ustne navedbe Maurizia Paniza, odvetnika tožečih strank v združenih zadevah Santini in drugi/Parlament, T-345/19, T-346/19, od T-364/19 do T-366/19, od T-372/19 do T-375/19 in T-385/19.

61 Ker pa je M. Paniz v okviru svojih ustnih navedb izpodbijal veljavnost sklepa št. 14/2018 in je v ustnem delu postopka predložil dokaze v podporo temu izpodbijanju, je treba opozoriti na omejitve pristojnosti Splošnega sodišča v okviru tožbe na podlagi člena 263 PDEU.

62 Tako v skladu s členom 263 PDEU sodišče Evropske unije ni pristojno za odločanje o zakonitosti akta, ki ga sprejme nacionalni organ (glej v tem smislu sklep z dne 28. februarja 2017, NF/Evropski svet, T-192/16, EU:T:2017:128, točka 44 in navedena sodna praksa).

63 Ob upoštevanju te sodne prakse Splošno sodišče ni pristojno za preizkus zakonitosti sklepa št. 14/2018.

64 Poleg tega Splošno sodišče poudarja, da dokazi, ki jih je M. Paniz predložil v ustnem delu postopka in na katere se je skliceval na obravnavi, ne vplivajo na izid obravnavanih tožb. Po eni strani je M. Paniz poslal kopijo sklepa št. 2/2020 z dne 22. aprila 2020, s katerim je Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice) delno razveljavil člen 1(7) sklepa št. 14/2018. Vendar ta razveljavitev nima nobenih posledic v obravnavanem primeru, ker Parlament ni prejel predloga, naj uporabi – in posledično za tožeče stranke ni uporabil – enaka pravila, kot so tista iz člena 1(7) sklepa št. 14/2018. Po drugi strani je M. Paniz predložil tudi kopijo izreka sodbe Commissione contenziosa del Senato (komisija senata za uslužbenske spore, Italija) z dne 25. junija 2020. Vendar je predmet te sodbe sklep št. 6/2018 Ufficio di Presidenza del Senato (urad predsedstva senata, Italija), in ne sklep št. 14/2018. Ni pa sporno, da je Parlament v skladu s tem, kar določa člen 2(1) Priloge III, le uporabil pravila, ki so enaka tistim iz sklepa št. 14/2018. Nazadnje, Splošno sodišče ugotavlja, da je Parlament na obravnavi potrdil, da bo v prihodnje v skladu s pravilom enake pokojnine upošteval vsako spremembo italijanskega prava, zlasti sklepa št. 14/2008, ki bi lahko izhajala iz postopkov pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice).

65 Čeprav Splošno sodišče na podlagi člena 263 PDEU torej ne more preizkusiti veljavnosti sklepa št. 14/2018, pa je, nasprotno, pristojno za preizkus zakonitosti aktov Parlamenta. Tako lahko Splošno sodišče v okviru obravnavanih ničnostnih tožb preveri, ali člen 75 in člen 2(1) Priloge III, ki določa pravilo enake pokojnine, nista v nasprotju s hierarhično višjimi predpisi prava Unije. Prav tako lahko preuči, ali je to, da Parlament na podlagi pravila enake pokojnine uporabi določbe sklepa št. 14/2018, v skladu s pravom Unije. Nazadnje, Splošno sodišče je pristojno tudi za to, da se prepriča, ali so obvestila z dne 11. aprila 2019, navedena v točki 20 zgoraj, in – v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 – končna odločba v skladu s pravom Unije.

B. Dopustnost tožbe v zadevi T-453/19, Panusa/Parlament

66 Parlament je na obravnavi predlagal ugotovitev nedopustnosti tožbe v zadevi T-453/19, Panusa/Parlament, ker naj izpodbijana odločba, ki se nanaša na tožečo stranko, ne bi škodila njenim interesom. Ta odločba naj namreč ne bi povzročila nikakršnega zmanjšanja zneska pokojnine, ki jo prejema tožeča stranka.

67 I. Panusa je, prav tako na obravnavi, odvrnila, da je kljub vsemu ohranila pravni interes.

68 V zvezi s tem je v skladu z ustaljeno sodno prakso ničnostna tožba, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, dopustna le, če ima tožeča stranka interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tak interes obstaja, če ima lahko razglasitev ničnosti izpodbijanega akta sama po sebi pravne posledice in če lahko rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist (glej sodbo z dne 27. marca 2019, Canadian Solar Emea in drugi/Svet, C-237/17 P, EU:C:2019:259, točka 75 in navedena sodna praksa). Pravni interes mora biti obstoječ in dejanski ter se presoja na dan vložitve tožbe. Vendar mora obstajati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi (sodba z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 42).

69 V obravnavanem primeru je Parlament, ne da bi mu kdo ugovarjal, trdil, da izpodbijana odločba ni povzročila nikakršnega zmanjšanja zneska pokojnine, ki jo prejema tožeča stranka.

70 Zato razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, ki se nanaša na I. Panusa, sama po sebi tej ne bi prinesla nobene koristi. Zato je treba tožbo v zadevi T-453/19, Panusa/Parlament, zavreči kot nedopustno.

C. Utemeljenost

71 Tožeče stranke v utemeljitev ničnostnih tožb navajajo štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na nepristojnost avtorja obvestil z dne 11. aprila 2019, navedenih v točki 20 zgoraj, in končne odločbe (v nadaljevanju skupaj: izpodbijane odločbe) ter na kršitev obveznosti obrazložitve. Drugi tožbeni razlog se nanaša na neobstoj pravne podlage in napačno uporabo člena 75. Tretji tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava pri opredelitvi sklepa št. 14/2018 in napačno uporabo „zakonskega pridržka“ iz člena 75(2). Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel pravne varnosti, varstva legitimnih pričakovanj, sorazmernosti in enakosti ter na kršitev lastninske pravice.

72 Splošno sodišče meni, da je treba pred presojo utemeljenosti teh tožbenih razlogov preučiti predlog tožečih strank, naj ugotovi neobstoj izpodbijanih odločb.

73 Pri tem v skladu z ustaljeno sodno prakso za akte institucij Unije načeloma velja domneva zakonitosti in imajo zato pravne učinke, dokler niso razveljavljeni ali umaknjeni, tudi če zajemajo nepravilnosti (glej sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 48, in z dne 9. decembra 2014, Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, točka 70 in navedena sodna praksa).

74 Izjema od tega načela so akti, pri katerih so podane tako očitne in hude nepravilnosti, da jih pravni red Unije ne more dopustiti, in za katere se šteje, da nimajo nobenega, niti začasnega pravnega učinka in so torej pravno neobstoječi. Namen te izjeme je ohraniti ravnovesje med bistvenima, vendar včasih protislovnima zahtevama, ki jima mora zadostiti pravni red, in sicer med stabilnostjo pravnih odnosov in spoštovanjem zakonitosti (glej sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 49, in z dne 9. decembra 2014, Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, točka 71 in navedena sodna praksa).

75 Resnost posledic, ki se navezujejo na ugotovitev neobstoja akta institucij Unije, terja, da je taka ugotovitev zaradi pravne varnosti mogoča le v zelo izjemnih primerih (glej sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 50, in z dne 9. decembra 2014, Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, točka 72 in navedena sodna praksa).

76 Nazadnje je treba še opozoriti, da se nepravilnosti, zaradi katerih lahko sodišče Unije akt šteje za pravno neobstoječ, razlikujejo od nezakonitosti, katerih ugotovitev načeloma povzroči razglasitev ničnosti aktov, ki so predmet preizkusa zakonitosti, predvidenega s Pogodbo, ne zaradi njihove narave, ampak zaradi njihove resnosti in očitnosti. Za pravno neobstoječe je treba namreč šteti akte z nepravilnostmi, katerih resnost je tako očitna, da vpliva na njihove bistvene pogoje (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, dm-drogerie markt/UUNT – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, točka 86).

77 Resnost nepravilnosti, na katere se sklicujejo tožeče stranke, pa se ne zdi tako očitna, da bi bilo treba izpodbijane odločbe šteti za pravno neobstoječe, in sicer zaradi preudarkov, navedenih v nadaljevanju.

1. Prvi tožbeni razlog: nepristojnost avtorja izpodbijanih odločb in kršitev obveznosti obrazložitve

78 Prvi tožbeni razlog ima dva dela. Prvi del se nanaša na nepristojnost avtorja izpodbijanih odločb. Drugi del se nanaša na neobstoj obrazložitve.

a) Prvi del prvega tožbenega razloga: nepristojnost avtorja izpodbijanih odločb

79 Tožeče stranke v okviru prvega dela s prvim očitkom trdijo, da bi moralo izpodbijane sklepe sprejeti predsedstvo Parlamenta, in ne vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance. Po mnenju tožečih strank to velja zlasti ob upoštevanju člena 11a(6) in člena 25(3) Poslovnika Parlamenta, kot se je uporabljal v času dejanskega stanja, to je v osmem parlamentarnem obdobju (v nadaljevanju: Poslovnik). Po mnenju tožečih strank ti določbi predsedstvu Parlamenta dajeta splošno pristojnost glede finančnih pravic poslancev. Iz tega razloga naj bi predsedstvo Parlamenta sprejelo pravilnik PEAM. Druga potrditev te splošne pristojnosti predsedstva Parlamenta naj bi bila v uvodni izjavi 1 izvedbenih ukrepov, v kateri je navedeno, da je „[i]zvajanje finančnih vidikov statuta [poslancev] v izključni pristojnosti predsedstva Parlamenta“. Po mnenju tožečih strank pa se predsedstvo Parlamenta ni nikoli izreklo o zmanjšanju njihovih pokojninskih pravic. Ob upoštevanju teh elementov naj bi pokojninske pravice tožečih strank preračunal organ, in sicer vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance, ki naj ne bi imel nikakršne pristojnosti, zaradi česar naj izpodbijane odločbe ne bi bile zakonite.

80 Tožeče stranke z drugim očitkom trdijo, da so izpodbijani sklepi nezakoniti tudi zato, ker v nasprotju s tem, kar določa člen 28 Poslovnika, niso bili predmet presoje ali analize kolegija kvestorjev. V zvezi s tem trdijo, da se Parlament ni mogel omejiti na uporabo sklepa št. 14/2018 in da bi moral nujno izvesti dodatne operacije za izračun novega zneska pokojninskih pravic. Vendar bi morala biti ta prilagoditev pri izvajanju sklepa št. 14/2018 na ravni Unije po mnenju tožečih strank predmet notranjih presoj na podlagi posvetovanja z organi, pristojnimi na področju pravic poslancev, in ne bi smela biti delegirana oddelku Parlamenta.

81 Parlament predlaga, naj se prvi del prvega tožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

82 V zvezi s prvim očitkom se stranke strinjajo, da predsedstvo Parlamenta v skladu s členom 25(3) Poslovnika ureja finančna, organizacijska in upravna vprašanja v zvezi s poslanci na predlog generalnega sekretarja Parlamenta ali politične skupine. Vendar Parlament meni, da je s to določbo delovanje predsedstva omejeno na sprejemanje splošnih in abstraktnih pravil, ne pa na sprejemanje posamičnih odločb. Tožeče stranke nasprotno menijo, da bi morale biti izpodbijane odločbe, čeprav gre za posamične akte, sprejete na podlagi navedenega člena 25(3).

83 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je s členom 25(3) Poslovnika predsedstvu Parlamenta podeljena splošna pristojnost, med drugim na področju finančnih vprašanj v zvezi s poslanci. Ta določba je tako podlaga, na katero se to predsedstvo lahko opre, da na predlog generalnega sekretarja Parlamenta ali politične skupine sprejme predpise v zvezi z navedenimi vprašanji (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, točka 64 in navedena sodna praksa).

84 Poleg tega je bilo tudi že odločeno, da je cilj izvedbenih ukrepov, ki jih je sprejelo predsedstvo Parlamenta, kot je razvidno iz njihove uvodne izjave 3, zlasti nadomestiti pravilnik PEAM v zvezi s stroški in nadomestili poslancev Parlamenta. Tako se z izvedbenimi ukrepi urejajo finančna vprašanja v zvezi s poslanci v smislu člena 25(3) Poslovnika (sodba z dne 29. novembra 2017, Montel/Parlament, T-634/16, neobjavljena, EU:T:2017:848, točki 50 in 51).

85 Čeprav je torej predsedstvo Parlamenta pristojno za sprejemanje splošnih in abstraktnih pravil na podlagi člena 25(3) Poslovnika in iz podobnih razlogov na podlagi člena 11a(6) Poslovnika, to še ne pomeni, da je pristojno tudi za sprejemanje posamičnih odločb na področju finančnih vprašanj v zvezi s poslanci.

86 Nasprotno, upravi Parlamenta je lahko dodeljena taka pristojnost, ne da bi bil kršen člen 25(3) Poslovnika, ker je predsedstvo te institucije tisto, ki je določilo omejitve in pogoje njenega izvajanja (glej v tem smislu sklep z dne 6. septembra 2018, Bilde/Parlament, C-67/18 P, neobjavljen, EU:C:2018:692, točki 36 in 37).

87 Poleg tega je bilo glede na to porazdelitev pristojnosti med predsedstvom Parlamenta in upravo te institucije že podrobneje odločeno, da posamična odločba o določitvi pokojninskih pravic poslancev ni le odločba, ki se izvaja v okviru vezane pristojnosti, tako da ta uprava nima nikakršne diskrecijske pravice pri določanju pokojninskih pravic, ampak je celo izključno deklaratorna glede vsebine teh pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, točka 38).

88 Zato Parlamentu nič ne preprečuje, da svoji upravi podeli pristojnost za sprejemanje posamičnih odločb, med drugim na področju pokojninskih pravic in na področju določitve zneska pokojnin. Kljub temu je treba še preveriti, ali je imel v obravnavanem primeru vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance tako pristojnost.

89 V zvezi s tem člen 73(3) Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL 2018, L 193, str. 1) določa, da vsaka institucija Unije v skladu s pogoji v svojem poslovniku naloge odredbodajalca prenese na uslužbence na ustrezni ravni. V svojih notranjih upravnih pravilih določi uslužbence, na katere prenese te naloge, obseg prenesenih pooblastil in ali lahko osebe, na katere se prenesejo pooblastila, pooblastila prenesejo naprej.

90 Parlament pa je v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča podal z dokazi podprto navedbo, da je bil vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD te institucije za finance imenovan za odredbodajalca na podlagi nadaljnjega prenosa pooblastil za proračunsko postavko 1030, ki se nanaša na starostne pokojnine iz Priloge III k pravilniku PEAM, s sklepom št. FINS/2019-01 generalnega direktorja Parlamenta za finance z dne 23. novembra 2018. Poleg tega je v skladu s členom 73(3) Uredbe 2018/1046 v sklepu FINS/2019-01 izrecno navedeno, da ta nadaljnji prenos pristojnosti vodji oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance dovoljuje, da med drugim določa pravne in proračunske obveznosti, potrjuje izdatke in odobrava plačila, pa tudi pripravlja ocene terjatev, ugotavlja dodeljene zneske, ki jih je treba izterjati, in izdaja naloge za izterjavo.

91 Poleg tega ni sporno, da pravil, določenih z izvedbenimi ukrepi in pravilnikom PEAM, kot jih je sprejelo predsedstvo Parlamenta, vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD te institucije za finance ni spremenil, ampak jih je samo izvajal. Poleg tega se bo vprašanje, ali je zadnjenavedeni v obravnavanem primeru spoštoval določbe teh dveh predpisov, presojalo v nadaljevanju v okviru preučitve drugih tožbenih razlogov.

92 V nasprotju s trditvami tožečih strank je bil torej vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance pristojen za sprejetje izpodbijanih odločb.

93 V zvezi z drugim očitkom je treba trditev tožečih strank, da bi se bilo treba pred sprejetjem izpodbijanih odločb posvetovati s kvestorji, zavrniti kot neutemeljeno.

94 Res je, kot pravilno opozarjajo tožeče stranke, da člen 28 Poslovnika določa, da so „[k]vestorji […] v skladu s smernicami, ki jih določi predsedstvo, pristojni za upravne in finančne zadeve, ki se nanašajo neposredno na poslance, ter za druge naloge, ki so jim poverjene“. Vendar je treba to določbo razlagati ob upoštevanju člena 25(8) Poslovnika, ki določa, da „[p]redsedstvo sprejme smernice za kvestorje in lahko od njih zahteva, da opravljajo določene naloge“.

95 Iz pisanj tožečih strank pa nikakor ne izhaja, da bi predsedstvo Parlamenta sprejelo smernice ali opredelilo specifične naloge v smislu člena 25(8) in člena 28 Poslovnika, v skladu s katerimi bi se bilo treba pred sprejetjem izpodbijanih odločb posvetovati s kvestorji ali, splošneje, v skladu s katerimi bi morali biti ti avtorji izpodbijanih odločb, pa čeprav posamičnih. Tako Parlamentu ni mogoče očitati, da se ni posvetoval s kvestorji, saj v takih okoliščinah tega ni zahtevalo nobeno besedilo.

96 Nazadnje, tožeče stranke Parlamentu očitajo, da je sklep št. 14/2018, ki ga je prilagodil osebnemu položaju posamezne tožeče stranke, uporabil za izračun novega zneska pokojnin. Taka prilagoditev sklepa št. 14/2018 pa naj bi morala biti predmet notranjih presoj ob posvetovanju z organi, pristojnimi na področju pravic poslancev, in naj ne bi smela biti poverjena oddelku Parlamenta.

97 Tudi ob predpostavki, da je Parlament prilagodil sklep št. 14/2018, kar bo preučeno v okviru drugih tožbenih razlogov v nadaljevanju, vsekakor zadostuje opozoriti, kot je navedeno v točkah od 90 do 95 zgoraj, da je bil vodja oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance pristojen za sprejetje izpodbijanih sklepov in da ni bila določena nikakršna obveznost predhodnega posvetovanja s kolegijem kvestorjev.

98 Prvi del prvega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

b) Drugi del prvega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve

99 Tožeče stranke v okviru drugega dela trdijo, da izpodbijane odločbe niso obrazložene, ker naj bi Parlament zgolj trdil, da se sklep št. 14/2018 na ravni Unije uporablja samodejno, ne da bi jasno navedel razlogovanje, ki je pripeljalo do te ugotovitve, in se napačno oprl na člen 75. Poleg tega naj Parlament prav tako ne bi izpolnil obveznosti obrazložitve, ker pred sprejetjem teh odločb ni bila opravljena poglobljena notranja analiza niti presoja, ki bi jo opravilo predsedstvo Parlamenta ali kvestorji. Poleg tega tožeče stranke trdijo, da te odločbe očitno temeljijo na mnenju pravne službe. Vendar naj to mnenje v izpodbijanih odločbah ne bi bilo niti omenjeno niti naj jim ne bi bilo priloženo. Nazadnje, tožeče stranke Parlamentu očitajo, prvič, da ni analiziral, v kolikšni meri bi lahko bila retroaktivna uporaba manj ugodnega pokojninskega sistema združljiva

s pravom Unije, in drugič, da je zgolj trdil, da ni pristojen za preizkus veljavnosti sklepa št. 14/2018. V tem smislu naj bi Parlament kršil tako člen 296 PDEU kot člen 41(2)(c) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

100 Parlament predlaga, naj se drugi del prvega tožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

101 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora biti obrazložitev, ki se zahtevana s členom 296, drugi odstavek, PDEU in členom 41(2)(c) Listine, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Ne zahteva se, da morajo biti v obrazložitvi natančno navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj vprašanja, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, ni treba presojati le glede na besedilo akta, ampak tudi glede na okvir in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točka 58 in navedena sodna praksa). Zlasti v zvezi s posamičnimi odločbami je tako namen obveznosti obrazložitve takih odločb poleg omogočanja sodnega nadzora zagotavljati zadevnim osebam zadostne informacije, na podlagi katerih lahko ugotovijo, ali je pri odločbi morda podana napaka, ki omogoča izpodbijanje njene veljavnosti (glej sodbo z dne 10. novembra 2017, Icap in drugi/Komisija, T-180/15, EU:T:2017:795, točka 287 in navedena sodna praksa).

102 V obravnavanem primeru je treba preveriti, ali so izpodbijane odločbe, razen odločbe v zvezi z L. A. Floriom, katere zakonitost bo preučena v točkah 108 in 109 v nadaljevanju, veljavno obrazložene v smislu sodne prakse, navedene v točki 101 zgoraj.

103 Splošno sodišče v zvezi s tem poudarja, da je v prvem odstavku izpodbijanih odločb opozorjeno, da je urad predsedstva poslanske zbornice sprejel sklep št. 14/2018, ki določa, da se s 1. januarjem 2019 zmanjša znesek pokojnin za leta mandata, dopolnjena do 31. decembra 2011.

104 V drugem odstavku je v izpodbijanih odločbah podano sklicevanje na člen 75, pa tudi na člen 2(1) Priloge III, ki določa, da morajo biti višina in pogoji začasne pokojnine enaki višini in pogojem pokojnine, ki jo prejemajo poslanci spodnjega doma parlamenta države članice, v kateri so bili izvoljeni. V izpodbijanih odločbah je torej izrecno navedena njihova pravna podlaga.

105 V tretjem odstavku izpodbijanih odločb je pojasnjeno, da bo treba ob upoštevanju sprejetja sklepa št. 14/2018 in določb, navedenih v točki 104 zgoraj, znesek pokojnin tožečih strank ustrezno prilagoditi, da bo ustrezal znesku pokojnin, ki jih svojim članom izplačuje poslanska zbornica. V zvezi s tem izpodbijani sklepi napotujejo na obvestilo vodje oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance, kot je bilo priloženo pokojninskim odrezkom tožečih strank za februar 2019, v katerem je ta napovedal, da bo tožečim strankam sporočil novo določitev zneska njihovih pokojnin in da bo morebitno razliko izterjal v prihodnjih 12 mesecih.

106 V četrtem in petem odstavku izpodbijanih odločb so tožeče stranke obveščene, da bo znesek njihove pokojnine od aprila 2019 izračunan v skladu z osnutki določitve novih zneskov pokojnin, ki so priloženi tem sklepom. Poleg tega so navedeni zneski, neupravičeno prejeti od januarja do marca 2019, pojasnjeno pa je tudi, kako jih namerava Parlament izterjati.

107 Nazadnje, v šestem do osmem odstavku izpodbijanih odločb so tožeče stranke obveščene o možnosti, da v 30 dneh predložijo pripombe. Prav tako je pojasnjeno, da bodo izpodbijane odločbe, če take pripombe ne bodo prejete v navedenem roku, postale dokončne in da bodo

v takem primeru lahko predmet ničnostne tožbe pred Splošnim sodiščem na podlagi člena 263 PDEU. Nazadnje, v odločbah je omenjena možnost vložitve pisne pritožbe pri generalnem sekretarju Parlamenta na podlagi člena 72(1) izvedbenih ukrepov.

108 Splošno sodišče posebej v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 poudarja, da je v končni odločbi navedeno le, prvič, da Parlament ni pristojen za izpodbijanje veljavnosti sklepa št. 14/2018, drugič, da je mnenje pravne službe dokument, ki je javno dostopen na spletnem mestu te institucije, in tretjič, da pripombe, ki jih je L. A. Florio predložil 14. maja 2019, ne vsebujejo elementov, ki bi upravičevali spremembo stališča, izraženega v osnutku odločbe. Nato je pojasnjeno, da sta zato višina njegove starostne pokojnine in načrt vračila, ki iz nje izhaja, kot sta bila preračunana in sporočena v prilogi k navedenemu osnutku odločbe, postala dokončna na dan vročitve končne odločbe. Nazadnje, v končni odločbi je navedena možnost vložitve ničnostne tožbe zoper to odločbo na podlagi člena 263 PDEU, opozorjeno je na možnost vložitve pritožbe pri Evropskem varuhu človekovih pravic na podlagi člena 228 PDEU, če L. A. Florio meni, da se je v zvezi z njim nepravilno postopalo, in poudarjeno, da je mogoče na podlagi člena 72(1) izvedbenih ukrepov vložiti pisno pritožbo pri generalnem sekretarju Parlamenta.

109 Čeprav torej drži, da konča odločba ni obširno utemeljena, preizkus izpolnjevanja obveznosti obrazložitve ne more biti omejen samo na ta dokument. V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 101 zgoraj, je treba pri tem preizkusu upoštevati tudi dejanske in pravne okoliščine, v katerih je bila končna odločba sprejeta. Ta pristop je še toliko bolj upošteven, ker po eni strani končna odločba izrecno napotuje na osnutek odločbe in ker se po drugi strani L. A. Florio v tožbi brez razlikovanja sklicuje na ta osnutek odločbe in končno odločbo. V zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 je torej treba upoštevati tudi elemente, opisane v točkah od 103 do 107 zgoraj.

110 Res je, kot trdijo tožeče stranke, da so razlogi, na podlagi katerih je Parlament menil, da se pravila iz sklepa št. 14/2018 uporabljajo tudi zanje, dejansko predstavljeni samo v mnenju pravne službe. Parlament tako v točkah od 9 do 14 in 16 tega mnenja v bistvu pojasnjuje, da s Prilogo III ni uveden samostojen pokojninski sistem, tako da je ta institucija v skladu s pravilom enake pokojnine zavezana uporabiti pravila iz sklepa št. 14/2018.

111 Prav tako tožeče stranke upravičeno trdijo, da mnenje pravne službe v izpodbijanih odločbah oziroma v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 v osnutku odločbe ni niti omenjeno niti jim ni priloženo.

112 Vendar ti ugotovitvi tožečih strank ne dokazujeta, da Parlament ni izpolnil obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU in člena 41(2)(c) Listine.

113 Obveznost obrazložitve ne pomeni, da je treba podrobno navesti vsi upoštevne dejanske in pravne elemente, zlasti če so izpodbijane odločbe kot v obravnavanem primeru sprejete v okoliščinah, ki jih njihov naslovnik pozna.

114 V zvezi s tem tožeče stranke same priznavajo, da je bil obstoj mnenja pravne službe omenjen v obvestilu vodje oddelka za plače in socialne pravice poslancev v okviru GD Parlamenta za finance, ki je bilo priloženo pokojninskim odrezkom za februar 2019. Naslovnice navedenega obvestila pa so bile vse tožeče stranke, poleg tega pa se v izpodbijanih odločbah oziroma v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 v osnutku odločbe nanj izrecno napotuje.

115 Tožeče stranke bi lahko zahtevale dostop do mnenja pravne službe. Poleg tega je bila v končni odločbi neposredna povezava na spletno stran Parlamenta, na kateri je bilo to pravno mnenje dostopno javnosti. Vsekakor je treba ugotoviti, da so vse tožeče stranke navedeno mnenje kot prilogo priložile tožbi.

116 Iz teh elementov izhaja, da so imele tožeče stranke pred vložitvijo tožbe prost dostop do mnenja pravne službe in so bile v celoti seznanjene z njegovo vsebino. Tako so se lahko pozanimale o njegovi vsebini, da bi bolje razumele izpodbijane odločbe.

117 Iz vseh teh preudarkov izhaja, da je Parlament jasno in nedvoumno navedel razloge, na podlagi katerih je uporabil pravila iz sklepa št. 14/2018 in sprejel izpodbijane odločbe. Poleg tega so imele tožeče stranke možnost uveljavljati svoje pravice pred Splošnim sodiščem, kot dokazuje med drugim vsebina njihovih dejanskih in pravnih trditev, navedenih v okviru predmetnih tožb. Tako je treba ugotoviti, da so izpodbijane odločbe pravno zadostno obrazložene.

118 Nazadnje je treba opozoriti, da je obveznost obrazložitve bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti razlogov, pri kateri gre za vsebinsko zakonitost spornega akta. Obrazložitev odločbe namreč pomeni, da je treba formalno navesti razloge, na katerih ta odločba temelji. Ta obrazložitev je lahko zadostna, čeprav so v njej navedeni napačni razlogi (glej sodbo z dne 31. maja 2018, Korwin-Mikke/Parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, točka 20 in navedena sodna praksa). Očitki in trditve, s katerimi se izpodbija utemeljenost akta, zato niso upoštevni v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobstoj ali nezadostnost obrazložitve (glej sodbo z dne 19. decembra 2019, ZQ/Komisija, T-647/18, neobjavljena, EU:T:2019:884, točka 120 in navedena sodna praksa).

119 Zato ni upoštevna trditev tožečih strank, da pred sprejetjem izpodbijanih odločb ni bila opravljena poglobljena notranja analiza niti presoja predsedstva Parlamenta ali kvestorjev, ker se ne nanaša na obrazložitev izpodbijanih sklepov. Vsekakor je bilo v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga ugotovljeno, da je ta trditev neutemeljena.

120 Prav tako ni mogoče sprejeti trditev tožečih strank, da je, prvič, Parlament uporabo sklepa št. 14/2018 v zvezi z njimi utemeljil tako, da se je napačno oprl na člen 75, drugič, da se je Parlament na podlagi mnenja pravne službe izrekel za nepristojnega za nadzor nad zakonitostjo sklepa št. 14/2018, in tretjič, da bi moral Parlament, čeprav tega ni storil, preveriti, ali je bila domnevno samodejna in retroaktivna uporaba sklepa št. 14/2018 za tožeče stranke v skladu s pravom Unije, zlasti z določbami Listine. Take trditve namreč niso povezane z obveznostjo obrazložitve. Kljub temu bo utemeljenost teh trditev v nadaljevanju preučena v okviru drugih tožbenih razlogov.

121 Zato je treba drugi del prvega tožbenega razloga in posledično ta tožbeni razlog v celoti zavrniti.

2. Drugi tožbeni razlog: neobstoj veljavne pravne podlage in napačna uporaba člena 75 izvedbenih ukrepov

122 Tožeče stranke v utemeljitev drugega tožbenega razloga v bistvu trdijo, da izpodbijane odločbe nimajo veljavne pravne podlage. Priloga III naj se namreč kot taka ne bi več uporabljala. Poleg tega naj člen 75 Parlamentu ne bi dovoljeval, da bi v neugodno smer spremenil obravnavo svojih nekdanjih poslancev. Nasprotno, namen zadnjenavedene določbe naj bi bil ohraniti pridobljene pravice teh nekdanjih poslancev. Po njihovem mnenju torej izpodbijane odločbe napačno temeljijo na Prilogi III in na navedenem členu 75.

123 Tožeče stranke vsekakor trdijo, da je Parlament storil resno napako pri uporabi člena 75. Ta določba naj bi namreč Parlamentu preprečevala zmanjšanje zneska pokojnin nekdanjih poslancev. Poleg tega naj bi se napotitev na nacionalno pravo, določena v Prilogi III, uporabljala le ob odločitvi nekdanjega poslanca za vključitev v pokojninski sistem, vzpostavljen s to prilogo, ne pa tudi pozneje zaradi spremembe pravil za izračun teh pokojnin. Nazadnje naj bi bilo treba po analogiji upoštevati člen 29 Statuta poslancev, s katerim je trajanje predpisov držav članic, ki na področju starostnih pokojnin odstopajo od določb tega statuta, omejeno na največ dve parlamentarni obdobji Parlamenta.

124 Nazadnje, tožeče stranke so v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča navedle, da uveljavljajo ugovor nezakonitosti člena 2(1) Priloge III, če ga je treba razlagati tako, da Parlamentu omogoča poseganje v dokončno izoblikovane položaje. Tožeče stranke namreč menijo, da je taka možnost v nasprotju s členom 28 Statuta poslancev.

125 Parlament predlaga, naj se drugi tožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

126 Splošno sodišče uvodoma poudarja, da je v skladu s členom 74 izvedbenih ukrepov pravilnik PEAM prenehal veljati na dan začetka veljavnosti Statuta poslancev, to je 14. julija 2009. Z odstopanjem od tega pravila se vseeno s členom 74 izvedbenih ukrepov v povezavi s členom 75 teh ukrepov prehodno ohranja v veljavi med drugim pravilo enake pokojnine, določeno v Prilogi III. Zato je treba ugotoviti, da določbe te priloge niso bile razveljavljene in se še vedno uporabljajo, v obravnavanem primeru v zvezi s tožečimi strankami.

127 Te ugotovitve ne omaja trditev tožečih strank, da se po analogiji uporablja člen 29 Statuta poslancev. Res je, da člen 29 Statuta poslancev določa, da se predpisi, ki jih države članice sprejmejo z odstopanjem od določb navedenega statuta, med drugim na področju starostne pokojnine, uporabljajo v prehodnem obdobju, ki ne sme biti daljše od dveh parlamentarnih obdobij Parlamenta. Vendar na podlagi tega člena, katerega predmet so predpisi držav članic, ni mogoče sklepati, da bi moral tudi Parlament vsakršno odstopanje od Statuta poslancev na področju starostnih pokojnin omejiti na najdaljše dovoljeno obdobje, ki zajema dve parlamentarni obdobji. Tudi ob predpostavki, da se časovna omejitev iz člena 29 Statuta poslancev lahko uporablja za člena 74 in 75, to nikakor ne bi moglo povzročiti niti neveljavnosti teh dveh členov niti posledično razglasitve ničnosti izpodbijanih odločb. Od začetka veljavnosti izvedbenih ukrepov do datuma sprejetja izpodbijanih odločb namreč ni preteklo obdobje, enako dvema parlamentarnima obdobjema, to je deset let. Izvedbeni ukrepi so začeli veljati 14. julija 2009, izpodbijane odločbe pa so bile sprejete 11. aprila 2019 oziroma v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 11. junija 2019. Torej tudi če bi bilo mogoče časovno omejitev iz člena 29 Statuta poslancev po analogiji uporabiti za člena 74 in 75, ta uporaba v obravnavanem primeru nikakor ne bi imela učinka.

128 Splošno sodišče po teh pojasnilih meni, da je smotrno razjasniti področje uporabe člena 75, preden se preučijo še druge trditve tožečih strank.

a) Področje uporabe člena 75 izvedbenih ukrepov

129 Splošno sodišče poudarja, da člen 75 vsebuje dva odstavka. Čeprav se prvi pododstavek odstavka 1 in odstavek 2 člena 75 oba nanašata na pravice nekdanjih poslancev do starostne pokojnine, se njuni področji uporabe nanašata na položaj nekdanjih poslancev, ki so pokojnino začeli prejemati pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev, to je pred 14. julijem 2009, oziroma na položaj nekdanjih poslancev, ki so jo začeli prejemati po tem datumu.

130 Po eni strani se člen 75(1), prvi pododstavek, uporablja za nekdanje poslance, ki so starostno pokojnino začeli prejemati pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev. V skladu z besedilom te določbe se za te nekdanje poslance po tem datumu še naprej uporablja pokojninski sistem, vzpostavljen s Prilogo III. Zato izračun in izplačilo njihove starostne pokojnine temeljita na pravilih iz te priloge.

131 Po drugi strani člen 75(2) v prvem stavku zagotavlja, da se pravice do starostne pokojnine, pridobljene do datuma začetka veljavnosti Statuta poslancev na podlagi Priloge III, ohranijo. Čeprav se te pravice do starostne pokojnine ohranijo tudi po začetku veljavnosti Statuta poslancev, pa drugi stavek člena 75(2) določa, da za dejansko upravičenost do te pokojnine veljata dva pogoja. Prvič, nekdanji poslanci morajo izpolnjevati pogoje, ki jih za to določa nacionalna zakonodaja zadevne države članice. Drugič, nekdanji poslanci morajo v skladu s členom 3(2) Priloge III v šestih mesecih od nastanka njihove pravice vložiti zahtevo za priznanje pokojnine. Zato tudi izračun in izplačevanje njihove starostne pokojnine v tem primeru temeljita na pravilih iz Priloge III, vendar morajo biti za dejansko upravičenost do teh starostnih pokojnin izpolnjene zahteve iz člena 75(2), drugi stavek.

132 Sistemska razlaga člena 75 torej izključuje uporabo odstavka 1, prvi pododstavek, te določbe za nekdanje poslance, ki so starostno pokojnino začeli prejemati po začetku veljavnosti Statuta poslancev. Že s samim besedilom člena 75(1), prvi pododstavek, je namreč njegovo področje uporabe omejeno le na nekdanje poslance, ki so starostno pokojnino prejemali že „pred“ začetkom veljavnosti Statuta poslancev (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2017, Costa/Parlament, T-15/15 in T-197/15, neobjavljena, EU:T:2017:332, točka 42).

133 Iz te sistemske razlage popolnoma dosledno izhaja, da se člen 75(2) ne uporablja za nekdanje poslance, ki so starostno pokojnino začeli prejemati pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev. Za te nekdanje poslance se namreč ne more uporabljati člen 75(2), razen če se ne šteje, da odstavka tega člena vsebujeta podobna in odvečna pravila. Poleg tega ne bi bilo logično, če bi se od teh nekdanjih poslancev na podlagi člena 75(2), drugi stavek, znova zahtevalo, da v šestih mesecih od nastanka njihove pravice vložijo zahtevo za priznanje starostne pokojnine, čeprav je morala biti ta formalnost nujno izpolnjena pred 14. julijem 2009, saj so tako pokojnino prejemali že pred tem datumom.

134 Zato je treba trditve tožečih strank preučiti tako, da se razlikuje med tožečimi strankami, ki so pokojnino začele prejemati pred 14. julijem 2009, in tistimi, ki so do nje postale upravičene po tem datumu. Ker se stranke strinjajo, da je zadevna pravica do družinske pokojnine pravica, ki je odvisna od pravice do starostne pokojnine nekdanjega poslanca, ki je preminul, in je iz nje izvedena, je treba za ugotovitev, kateri odstavek člena 75 se uporablja, upoštevati datum, od katerega je ta nekdanji poslanec začel prejemati starostno pokojnino na podlagi Priloge III.

b) Položaj tožečih strank, za katere se uporablja člen 75(1), prvi pododstavek, izvedbenih ukrepov

135 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov se člen 75(1), prvi pododstavek, uporablja za položaj tožečih strank, ki so starostno pokojnino začele prejemati pred 14. julijem 2009, torej so izvzete tožeče stranke v zadevah T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 in T-465/19. Člen 75(1), prvi pododstavek, se uporablja tudi za vse tožeče stranke, ki prejemajo

družinsko pokojnino, in sicer za tožeče stranke v zadevah T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 in 427/19. Vsi pokojni zakonci so namreč starostno pokojnino začeli prejemati pred 14. julijem 2009.

136 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 75(1), prvi pododstavek, določa, da se „starostn[e] pokojnin[e], dodeljen[e] v skladu s [P]rilog[o] III k pravilniku PEAM, […] po določilih te[…] prilog[e] še naprej izplačuje[jo] osebam, ki so bile do nj[ih] upravičene pred začetkom veljavnosti statuta“.

137 Poleg tega člen 2(1) Priloge III določa pravilo enake pokojnine, ki je v središču obravnavanih zadev, in sicer tako:

„Višina in pogoji začasne pokojnine so enaki višini in pogojem pokojnine, ki jo prejemajo poslanci spodnjega doma parlamenta države članice, za katero je bil zadevni poslanec Parlamenta izvoljen.“

138 Imperativna formulacija te določbe – „[v]išina in pogoji začasne pokojnine so enaki“ – Parlamentu ne pušča nobenega polja proste presoje za avtonomen način izračuna. S pridržkom spoštovanja hierarhično višjih predpisov prava Unije, vključno s splošnimi pravnimi načeli in Listino, mora Parlament višino in pogoje starostne pokojnine nekdanjega evropskega poslanca, za katerega se uporablja Priloga III, določiti na podlagi tistih, ki so opredeljeni v nacionalnem pravu, ki se uporabi, in sicer v obravnavanem primeru na podlagi pravil, opredeljenih v sklepu št. 14/2018. Splošno sodišče ugotavlja, da se stranke strinjajo glede te razlage.

139 Prav tako uporaba sedanjika v povednem naklonu – „so enaki“ – pomeni, da ta obveznost uporabe istih pravil o višini in pogojih, kot so določena v pravu zadevne države članice, ni omejena na urejanje preteklega položaja nekdanjih poslancev, to je pred sprejetjem Statuta poslancev, temveč učinkuje še naprej, dokler se starostne pokojnine izplačujejo.

140 To dvojno razlago potrjuje člen 75(1), prvi pododstavek, ki izrecno določa, da se starostne pokojnine „še naprej izplačuje[jo]“ na podlagi Priloge III. Tudi tu uporaba imperativne formulacije in sedanjika v povednem naklonu potrjuje, da se po eni strani pravila iz člena 2(1) Priloge III ohranijo tudi po začetku veljavnosti Statuta poslancev in da po drugi strani Parlament nima manevrskega prostora pri njihovi uporabi.

141 Iz navedenega izhaja, da se s členom 75(1), prvi pododstavek, v povezavi s členom 2(1) Priloge III izrecno zahteva, da Parlament vedno uporablja ista pravila o višini in pogojih pokojnin, kot jih določa pravo zadevne države članice. Parlament se lahko, kot je bilo navedeno že v točki 138 zgoraj, tej obveznosti izogne le, če bi se glede na načelo hierarhije predpisov z izvajanjem teh pravil kršil hierarhično višji predpis prava Unije.

142 Poleg tega, tudi če uporaba teh pravil pomeni, da se kot v obravnavanem primeru zmanjša znesek pokojnin, tega ni mogoče šteti za poseganje v pravice do starostne pokojnine, ki so jih pridobili njihovi upravičenci.

143 Člen 75(1), prvi pododstavek, v povezavi s Prilogo III namreč določa, da so pridobljene pravice do starostne pokojnine, ki temeljijo na prispevkih, ki so jih vplačali nekdanji poslanci, samo osnova za izračun navedenih starostnih pokojnin. Nasprotno pa z nobeno določbo člena 75(1), prvi pododstavek, in Priloge III ni zagotovljena nespremenljivost zneska teh pokojnin. Pridobljene pokojninske pravice, navedene v členu 75, se ne smejo enačiti z domnevno pravico do prejemanja fiksnega zneska pokojnine.

144 Take razlage pravila enake pokojnine ne omaja uvodna izjava 7 izvedbenih ukrepov, na katero se sklicujejo tožeče stranke. V tej uvodni izjavi je namreč samo pojasnjeno, da so pokojninske pravice, pridobljene pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev, zagotovljene tudi po tem datumu. Nasprotno pa v tej uvodni izjavi ni navedeno, da zneska navedenih pokojnin ni mogoče spremeniti niti navzgor niti navzdol. Tako ta uvodna izjava le potrjuje vsebino člena 75(1), prvi pododstavek, v povezavi s členom 2(1) Priloge III.

145 Take razlage ne omaja niti člen 75(2), prvi stavek. Res je, da se v skladu s to določbo „[p]ravice do starostne pokojnine, ki so po določilih prej omenjene Priloge III pridobljene do dneva začetka veljavnosti statuta, […] ohranijo“. Vendar tako kot v uvodni izjavi 7 izvedbenih ukrepov v navedenem členu 75(2), prvi stavek, ni navedeno, da zneska starostnih pokojnin ni mogoče spremeniti niti v korist niti v škodo njihovih upravičencev. Poleg tega, kot je razvidno iz točk 132 in 133 zgoraj, sistemska razlaga tega člena 75 vsekakor pomeni, da se odstavek 2 tega člena ne uporablja za nekdanje poslance, kot so tožeče stranke, navedene v točki 135 zgoraj, ki so starostno pokojnino začeli prejemati pred 14. julijem 2009.

146 Taka razlaga v nasprotju s tem, kar tožeče stranke trdijo v svojem ugovoru nezakonitosti, omenjenem v točki 124 zgoraj, prav tako ne pomeni kršitve člena 28 Statuta poslancev. Kot je namreč pravilno poudaril Parlament, zadostuje ugotovitev, da se člen 28 Statuta poslancev glede na njegovo besedilo uporablja le za pokojninske pravice, ki so jih poslanci pridobili „na podlagi nacionalnih sistemov“. V obravnavanem primeru pa starostne pokojnine tožečih strank niso bile pridobljene na podlagi nacionalnega sistema, ampak na podlagi določb Priloge III. Poleg tega tožeče stranke v svojih pisanjih same priznavajo, da njihovih pokojnin ne krije Italijanska republika, ampak jih krije Parlament. Člen 28 Statuta poslancev se torej ne uporablja za pokojnine tožečih strank, ker te spadajo v pokojninski sistem Unije, in ne v nacionalni pokojninski sistem. Njihov ugovor nezakonitosti je treba zavrniti.

147 Nazadnje, Splošno sodišče ugotavlja, da to, da znesek pokojnin, izplačanih na podlagi člena 2(1) Priloge III, ni nespremenljiv, potrjuje praksa. Parlament je namreč v odgovor na pisna vprašanja Splošnega sodišča z dokazi podprto navedel, da je bil pred sprejetjem sklepa št. 14/2018 znesek starostnih pokojnin za približno deset nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v Italiji, že zmanjšan, da bi se upošteval sklep št. 210/2017 urada predsedstva poslanske zbornice. V obratni smeri je Parlament z dokazi podprto pojasnil, da se je višina starostnih pokojnin nekaterih nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v Italiji, med letoma 2002 in 2005 zvišala na podlagi povečanja zneska parlamentarnega nadomestila, o katerem je odločil urad predsedstva poslanske zbornice.

c) Položaj tožečih strank, za katere se uporablja člen 75(2) izvedbenih ukrepov

148 Ob upoštevanju preudarkov iz točk od 129 do 134 zgoraj se člen 75(2) uporablja le za tožeče stranke v zadevah T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 in T-465/19.

149 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 75(2) določa:

„Pravice do starostne pokojnine, ki so po določilih prej omenjene Priloge III pridobljene do dneva začetka veljavnosti statuta, se ohranijo. Osebe, ki so pridobile pravice v tem pokojninskem sistemu, bodo prejemale pokojnino, izračunano na podlagi njihovih pravic, ki izhajajo iz določil prej omenjene

Priloge III, če izpolnjujejo pogoje, ki jih v tej zvezi predvideva nacionalna zakonodaja ustrezne države članice, in če so vložile zahtevek v skladu s členom 3(2) prej omenjene Priloge III.“

150 Prvega stavka člena 75(2) ni mogoče razlagati tako, da zagotavlja nespremenljivost zneska pokojnine zadevnih nekdanjih evropskih poslancev. Navedeni člen 75(2) namreč ne določa pridobljene pravice, ki bi vključevala dokončen in nespremenljiv znesek starostne pokojnine.

151 V resnici je Parlament z navedbo, da se „[p]ravice do starostne pokojnine, ki so po določilih prej omenjene Priloge III pridobljene do dneva začetka veljavnosti statuta, […] ohranijo“, le potrdil, da so se vse pravice do starostne pokojnine, pridobljene na podlagi prispevkov, plačanih do 14. julija 2009, ohranile tudi po tem datumu. Iz točk od 142 do 144, 146 in 147 zgoraj pa izhaja, da so navedene pridobljene pravice samo osnova za izračun zneska pokojnine. Nasprotno pa izraza „pridobljene pravice“ ni mogoče razumeti tako, da vključuje dokončen in nespremenljiv rezultat glede izračuna zneska teh pokojnin.

152 Poleg tega ta navedba omogoča tudi razlikovanje med področjema uporabe člena 49 izvedbenih ukrepov in člena 75(2), kar se tiče nekdanjih poslancev, ki do 14. julija 2009 še niso začeli prejemati starostne pokojnine.

153 Kot namreč upravičeno pojasnjujejo tožeče stranke in Parlament, spadajo pravice do starostne pokojnine, pridobljene od začetka veljavnosti Statuta poslancev, izključno na področje uporabe člena 49 izvedbenih ukrepov. Pravice do starostne pokojnine, pridobljene do tega datuma, urejata izključno člen 75(2) in Priloga III. Pokojninskih pravic torej od 14. julija 2009 ni več mogoče pridobiti na podlagi teh določb. Rezultat tega sta zaporedna pokojninska sistema, ki vključujeta dve vrsti pokojninskih pravic: pravice do starostne pokojnine, pridobljene do 14. julija 2009 na podlagi člena 75 in Priloge III, in pravice do starostne pokojnine, pridobljene od 14. julija 2009 na podlagi člena 49 izvedbenih ukrepov. S tega vidika med strankami ni sporno, da nekdanji poslanci, na katere se nanaša ta kumulacija sistemov, prejemajo dve različni pokojnini in da se je zmanjšal samo znesek starostne pokojnine, ki jo urejata člen 75(2) in Priloga III.

154 Podrobna določitev v členu 75(2), prvi stavek, da se pravice do starostne pokojnine, pridobljene do datuma začetka veljavnosti Statuta, ohranijo tudi po tem datumu, torej implicitno, vendar v skladu s členom 49 izvedbenih ukrepov, pomeni, da se to jamstvo ne more nanašati na nove pravice do starostne pokojnine, pridobljene po tem datumu, ker je ravno taka pridobitev postala pravno nemogoča. Nasprotno pa iz vseh zgoraj navedenih razlogov člena 75(2), prvi stavek, ni mogoče razlagati tako, da potrjuje nespremenljivost zneska starostnih pokojnin.

155 Dalje, poudariti je treba, da člen 75(2), drugi stavek, v prvem delu določa, da se znesek starostne pokojnine izračuna v skladu s pravili, določenimi v Prilogi III. Z drugim delom tega stavka se poleg tega zahteva, da sta izpolnjeni dve zahtevi, in sicer spoštovanje upoštevnih določb nacionalnega prava, ki se uporablja na področju dodelitve pokojnine, in vložitev zahteve za priznanje te pokojnine.

156 Splošno sodišče poudarja, da se v členu 75(2), drugi stavek, jasno razlikuje med „pridobljenimi pravicami do starostne pokojnine“ in „pokojninami“. Po eni strani je očitno, da pridevnik „pridobljene“ ni povezan z izrazom „pokojnine“, kar potrjuje, da sprememba njihovega zneska ni nemogoča. Po drugi strani se navedene pokojnine sicer res določijo na podlagi navedenih „pridobljenih pokojninskih pravic“, vendar pa so te posledica „uporabe“ pravil za izračun, določenih v Prilogi III. V zvezi s tem se navedeni člen 75(2), drugi stavek, sklicuje na Prilogo III, torej implicitno na člen 2(1) te priloge. Zato je treba napotiti na preudarke iz točk od 138

do 141 zgoraj, v skladu s katerimi mora Parlament ob upoštevanju hierarhično višjih predpisov prava Unije uporabiti pravila o višini in pogojih pokojnin, ki jih določa pravo zadevne države članice.

157 Glede dveh dodatnih zahtev iz člena 75(2), drugi stavek, zadostuje ugotovitev, da njun namen ni, kot trdijo tožeče stranke, pogojevati upravičenost do domnevnega varstva njihovih „pridobljenih pravic“ v smislu, da zneska pokojnin ne bi bilo mogoče spremeniti, temveč pogojujeta dejansko prejemanje teh pokojnin. Samo če nekdanji poslanec izpolnjuje pogoje, ki jih v zvezi s tem določa nacionalna zakonodaja zadevne države članice, in če je poleg tega vložil zahtevo za priznanje iz člena 3(2) Priloge III, bo namreč lahko pridobil svojo pokojnino. Ti zahtevi torej nista povezani z nikakršnim jamstvom za nespremenljivost zneska starostnih pokojnin.

158 Splošno sodišče nazadnje ugotavlja, da ima obveznost iz Priloge III, da se uporabijo pravila o višini in pogojih starostnih pokojnin, ki jih določa pravo zadevne države članice, izključno Parlament. Nasprotno pa obveznost spoštovanja dveh zahtev, opisanih v točki 157 zgoraj, velja le za upravičence do navedenih pokojnin.

d) Sklepna ugotovitev

159 V obravnavanem primeru Parlament ni spremenil niti člena 75 niti člena 2(1) Priloge III. Ti določbi sta ostali nespremenjeni. Prav tako Parlament ni posegel v pravice do starostne pokojnine, ki so jih tožeče stranke pridobile pred 14. julijem 2009.

160 Konkretno, Parlament je na podlagi člena 75 in člena 2(1) Priloge III samo prilagodil višino in pogoje starostnih ali družinskih pokojnin tožečih strank, da bi se upoštevala nova pravila za izračun, določena s sklepom št. 14/2018. Tako so bila spremenjena le pravila za izračun zneska teh starostnih ali družinskih pokojnin na podlagi novih določb sklepa št. 14/2018. Tožeče stranke sicer niso trdile, da je Parlament napačno uporabil pravila iz sklepa št. 14/2018.

161 Poleg tega Splošno sodišče za primerjavo ugotavlja, da je sodna praksa že dopustila možnost spremembe zneska pokojnin v okviru sporov s področja javnih uslužbencev Unije. V skladu s to sodno prakso je treba jasno razlikovati med določitvijo pravice do pokojnine in dajatvami, ki iz tega izhajajo. Tako v skladu s sodno prakso pridobljene pravice v smislu določitve pokojnine niso kršene, če so spremembe dejansko izplačanih zneskov posledica sprememb zakonov ali drugih predpisov, ki ne posegajo v pravico do pokojnine v pravem pomenu besede (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2006, Campoli/Komisija, T-135/05, EU:T:2006:366, točki 79 in 80 ter navedena sodna praksa).

162 Glede na zgornje preudarke je Parlament izpolnil obveznost, ki jo ima na podlagi člena 75 in člena 2(1) Priloge III, s tem, da je uporabil pravila iz sklepa št. 14/2018 in posledično sprejel izpodbijane odločbe. Vprašanje, ali Parlament s to uporabo pravil iz sklepa št. 14/2018 krši druge hierarhično višje predpise prava Unije, kot sta navedeni člen 75 ali Priloga III, bo preučeno v okviru četrtega tožbenega razloga.

163 Iz vsega navedenega izhaja, da se je Parlament pri sprejetju izpodbijanih odločb lahko veljavno oprl na člen 75 in pravila iz Priloge III, ne da bi pri tem kršil njune določbe.

164 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

3. Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba prava pri opredelitvi sklepa št. 14/2018 in napačna uporaba „zakonskega pridržka“ iz člena 75(2) izvedbenih ukrepov

165 Tožeče stranke v utemeljitev tega tretjega tožbenega razloga trdijo, da člen 75(2) napotuje le na nacionalno pravo, sprejeto v obliki „zakona“. Namen tega področja, ki je pridržano zakonodajalcu, naj bi bil zaščititi zakonodajno funkcijo in ne toliko zaščititi posamezne poslance. Sklep št. 14/2018 pa naj bi bil le navaden notranji sklep poslanske zbornice in naj ne bi imel zakonske moči. Tako naj bi se sklep št. 14/2018 uporabljal le za osebe, v zvezi s katerimi poslanska zbornica izvaja svoje regulativne pristojnosti, in sicer osebje in člane te zbornice, ki opravljajo funkcije, do konca njihovega mandata.

166 Tožeče stranke tudi trdijo, da se napotitev v členu 75(2) na „nacionalno zakonodajo“ nanaša le na pogoje, ki jih je zadevna država članica določila za to, da nekdanji evropski poslanec pridobi pravico do starostne pokojnine. Nasprotno pa po mnenju tožečih strank ta napotitev Parlamentu ne omogoča spreminjanja metod izračuna teh starostnih pokojnin.

167 Nazadnje, z izpodbijanimi odločbami naj bi se kršila člen 17 Listine in člen 1 Prvega dodatnega protokola k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP). Te določbe naj bi namreč zagotavljale, da se vsakomur lahko odvzame lastnina samo pod pogoji, določenimi z „zakonom“.

168 Parlament predlaga, naj se tretji tožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

169 Najprej je treba v zvezi z očitkom tožečih strank Parlamentu, da je kršil njihovo lastninsko pravico, ker naj zmanjšanje zneska njihove pokojnine ne bi bilo predvideno z „zakonom“, ugotoviti, da se ta trditev prekriva z utemeljitvijo, predstavljeno v okviru četrtega tožbenega razloga. Zato Splošno sodišče napotuje na ta tožbeni razlog.

170 Nato je treba ta tretji tožbeni razlog zavrniti kot brezpredmeten v delu, v katerem se nanaša na tožeče stranke iz točke 135 zgoraj. Kot je bilo namreč navedeno v okviru drugega tožbenega razloga, natančneje v navedeni točki 135 zgoraj, se za te tožeče stranke ne uporablja člen 75(2), ampak člen 75(1), prvi pododstavek, ker so pokojnino začele prejemati pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev. Zato to, da je Parlament morebiti kršil člen 75(2), nikakor ne more povzročiti razglasitve ničnosti izpodbijanih odločb, ki se nanašajo na navedene tožeče stranke.

171 Preučitev tega tretjega tožbenega razloga je torej omejena le na tožeče stranke iz točke 148 zgoraj, in sicer na tožeče stranke v zadevah T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 in T-465/19.

172 Člen 75(2), drugi stavek, določa:

„Osebe, ki so pridobile pravice v tem pokojninskem sistemu, bodo prejemale pokojnino, izračunano na podlagi njihovih pravic, ki izhajajo iz določil prej omenjene Priloge III, če izpolnjujejo pogoje, ki jih v tej zvezi predvideva nacionalna zakonodaja ustrezne države članice, in če so vložile zahtevek v skladu s členom 3(2) prej omenjene Priloge III.“

173 Kot je bilo navedeno v točkah od 155 do 157 zgoraj, se v členu 75(2), drugi stavek, razlikuje med, na eni strani, načinom izračuna zneska starostnih pokojnin, ki so urejeni izključno s členom 2(1) Priloge III, in, na drugi strani, zahtevami, ki morajo biti izpolnjene za upravičenost do dejanskega izplačevanja navedenih pokojnin in med drugim vključujejo izpolnjevanje „pogoje[v], ki jih v tej

zvezi predvideva nacionalna zakonodaja ustrezne države članice“. Poleg tega je iz točke 158 zgoraj razvidno, da je obveznost spoštovanja navedenih zahtev naložena upravičencem do starostne pokojnine, in ne Parlamentu.

174 Po eni strani tudi ob predpostavki, da se izraz „nacionalna zakonodaja“, uporabljen v členu 75(2), drugi stavek, nanaša le na nacionalne zakonodajne akte, je v obravnavanem primeru vsekakor brezpredmetno, da sklep št. 14/2018 glede na italijansko pravo nima oblike „zakona“. Cilj sklepa št. 14/2018 namreč ni, kot priznavajo tudi tožeče stranke, spremeniti zahteve, ki določajo pogoje za dejansko upravičenost do starostne pokojnine, kot sta na primer dosežena zakonsko določena starost, od katere lahko nekdanji poslanec prejema starostno pokojnino, ali neopravljanje nekaterih funkcij, ki jih italijanski zakonodajalec šteje za nezdružljive. Kot tožeče stranke same navajajo in kot potrjuje naslov sklepa št. 14/2018 –„Nova določitev *pro rata* zneska doživljenjskih rent in deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah ter dajatev za preživele družinske člane […]“ – je bil s tem sklepom zgolj prilagojen način izračuna starostnih pokojnin.

175 Po drugi strani člen 2(1) Priloge III, ki ureja prav izračun zneska navedenih pokojnin z napotitvijo na pravo zadevne države članice, ne določa, da mora imeti to nacionalno pravo obliko „zakona“. Še splošneje, nobena določba Priloge III se ne sklicuje na „zakonodajo“ zadevne države članice.

176 Zato ta tožbeni razlog temelji na očitno napačnem razumevanju člena 75(2), ker se s to določbo tako kot s členom 75(1) ne zahteva, da mora biti način izračuna pokojnin v pravu zadevne države članice določen z „zakonom“. Torej ni pomembno, da sklep št. 14/2018 ni bil sprejet v obliki zakona.

177 Posledično je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

4. Četrti tožbeni razlog: kršitev več splošnih načel prava Unije

178 Ta četrti tožbeni razlog je sestavljen iz treh delov. Prvi se nanaša na kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj ter lastninske pravice. Drugi del se nanaša na kršitev načela sorazmernosti. Tretji del se nanaša na kršitev načela enakosti.

179 Splošno sodišče uvodoma ugotavlja, da mora Parlament, kot ta v bistvu trdi, v skladu s členom 75 in Prilogo III izračunati in po potrebi ažurirati znesek pokojnin, ki se izplačujejo nekdanjim evropskim poslancem, izvoljenim v Italiji, za katere se uporabljajo te določbe, tako da upošteva sklep št. 14/2018, dokler je ta nacionalna odločba v veljavi, kar trenutno je, razen če ga poslanska zbornica ni razveljavila ali preklicala oziroma če ga ni Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice) razglasil za ničnega.

180 Vendar mora Parlament kot institucija Unije pri izvajanju člena 75 in člena 2(1) Priloge III v skladu s členom 51(1) Listine spoštovati določbe Listine. To velja, prvič, kljub okoliščini, da poslanska zbornica ob sprejetju sklepa št. 14/2018 ni izvajala prava Unije in ji torej ni bilo treba spoštovati določb Listine, in drugič, kot je Sodišče poudarilo v pogodbenem okviru (sodba z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, točka 86), čeprav italijansko pravo ne zagotavlja enakih jamstev, kot so dodeljena z Listino in splošnimi načeli prava Unije.

181 Zato bi se lahko Parlament pri določitvi zneska pokojnin tožečih strank izognil novemu načinu izračuna pokojnin nekdanjih poslancev poslanske zbornice, kot je določen s sklepom št. 14/2018, le če bi se z uporabo pravil iz sklepa št. 14/2018 kršila Listina ali splošna načela prava Unije (glej v tem smislu in po analogiji sodbe z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in

C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 88; z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točke 59, 73 in 78, in z dne 25. julija 2018, Generalstaatsanwaltschaft ((Pogoji prestajanja zapora na Madžarskem), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, točka 59).

182 V teh okoliščinah mora Splošno sodišče – ob upoštevanju, da ni pristojno za neposredno presojo zakonitosti sklepa št. 14/2018, zlasti ne njegove skladnosti z Listino – v obravnavani zadevi z vidika trditev tožečih strank zgolj preučiti, ali je Parlament z uporabo načina izračuna, ki je na novo določen v tem nacionalnem sklepu, kršil določbe Listine in splošna načela prava Unije, kot zatrjujejo navedene tožeče stranke.

a) Prvi del četrtega tožbenega razloga: kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj ter kršitev lastninske pravice

183 Tožeče stranke v okviru prvega dela trdijo, da izpodbijane odločbe posegajo v nespremenljivost njihovih pridobljenih pravic in v legitimna pričakovanja, ki naj bi jih ustvaril pravni okvir, veljaven med njihovim mandatom. Natančneje, Parlament naj bi kršil načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj s tem, da je menil, da se sklep št. 14/2018 samodejno uporablja za pokojninske sisteme tožečih strank. Po njihovem mnenju, nasprotno, iz sodne prakse, zlasti iz sodbe z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), izhaja, da z ukrepi, ki sistem pokojninskih pravic spreminjajo na slabše, ni mogoče poseči v pridobljene pravice. Poleg tega naj bi Parlament te pridobljene pravice spremenil retroaktivno in popolnoma nepredvidljivo. Za povrh naj bi tožeče stranke svoje pokojninske pravice pridobile na podlagi pravilnika PEAM, zato naj bi bile zdaj tretje osebe ter naj tako ne bi spadale v regulativno pristojnost Parlamenta in poslanske zbornice. Še več, ker naj bi pokojninski sistem, kot je urejen s Prilogo III, vključevala prostovoljno odločitev poslancev za vključitev vanjo, naj bi bilo zaradi poseganja v pokojninske pravice z izpodbijanimi odločbami še resneje kršeno načelo varstva legitimnih pričakovanj.

184 Tožeče stranke so v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča podale tudi ugovor nezakonitosti člena 75 in člena 2(1) Priloge III, če bi bilo treba ti določbi razlagati tako, da Parlamentu dovoljujeta, da ob kršitvi načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj sprejme ukrepe, ki retroaktivno vplivajo na dokončno pridobljene pokojninske pravice.

185 Tožeče stranke poleg tega trdijo, da izpodbijane odločbe, ker vključujejo zmanjšanje zneska pokojnin, posegajo v njihovo lastninsko pravico, ne da bi to v obravnavanem primeru upravičeval kakršen koli splošni interes ali da bi ga Parlament sploh omenil. Poleg tega naj v izpodbijanih odločbah ne bi bilo analizirano finančno breme, naloženo tožečim strankam, in naj ne bi bili uravnoteženi zadevni interesi. Z izpodbijanimi odločbami naj bi se torej kršil člen 17 Listine, ker določajo retroaktivno spremembo pokojninskih shem tožečih strank, ne da bi bili utemeljeni z legitimnim ciljem.

186 Parlament predlaga, naj se prvi del četrtega tožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

1) Očitek, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti

187 Načelo pravne varnosti, ki je eno od splošnih načel prava Unije, zahteva, da so pravna pravila jasna in natančna, njegov namen pa je zagotoviti predvidljivost pravnih položajev in pravnih razmerij, ki spadajo na področje uporabe prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, točka 65 in navedena sodna praksa).

188 Preučiti je treba ugovor nezakonitosti, ki ga navajajo tožeče stranke, pri čemer je treba ugotoviti, ali, kot trdijo, člen 75 in člen 2(1) Priloge III Parlamentu dovoljujeta, da sprejme ukrepe z retroaktivnim učinkom na dokončno pridobljene pokojninske pravice, čeprav naj bi se s tako razlago kršilo načelo pravne varnosti.

189 Ta ugovor nezakonitosti je treba zavrniti, ker izhaja iz napačne predpostavke, da naj bi bilo Parlamentu dovoljeno spreminjati pridobljene pravice do starostne pokojnine. Vendar mu taka pristojnost ni dodeljena niti s členom 75 niti s členom 2(1) Priloge III. Nasprotno, s tema določbama se zahteva spoštovanje teh pridobljenih pravic do starostne pokojnine.

190 Vendar to ne pomeni, da je bil znesek navedenih pokojnin dokončno sprejet pred začetkom veljavnosti Statuta poslancev in da je nespremenljiv.

191 Kot je namreč razvidno iz preudarkov, navedenih v okviru preučitve drugega tožbenega razloga v točkah od 126 do 161 zgoraj, je treba „pridobljene pokojninske pravice“ in „pokojnine“ razlikovati od „zneska pokojnin“. Čeprav so „pokojninske pravice“ dokončno pridobljene in jih ni mogoče spremeniti in čeprav se pokojnine še naprej izplačujejo, nič ne nasprotuje temu, da se znesek pokojnin prilagodi navzgor ali navzdol. Nasprotno, Parlament mora ob upoštevanju določb člena 75 in pravila enake pokojnine znesek navedenih starostnih pokojnin izračunati tako, da uporabi enaka pravila o višini in pogojih pokojnin, kot jih določa pravo zadevne države članice.

192 Tožeče stranke torej niso dokazale, da se s členom 75 in členom 2(1) Priloge III krši načelo pravne varnosti. Ugovor nezakonitosti torej ni utemeljen.

193 Nato je treba preveriti, ali je bilo s sprejetjem izpodbijanih odločb na podlagi teh določb kršeno načelo pravne varnosti.

194 Iz preučitve drugega tožbenega razloga izhaja, da člen 75 jasno in natančno določa, da se znesek starostnih pokojnin izračuna v skladu z zahtevami iz člena 2(1) Priloge III, ki uvaja pravilo enake pokojnine in v katerem je navedeno, da so „višina in pogoji [starostnih pokojnin] enaki“ kot pri pokojninah, ki jih v obravnavanem primeru prejemajo člani poslanske zbornice.

195 Ta pravila, ki se od začetka veljavnosti Statuta poslancev niso spremenila, torej izrecno predvidevajo možnost spremembe zneska starostnih pokojnin navzgor ali navzdol zaradi upoštevanja ustreznih sprememb prava zadevne države članice. Poleg tega je treba opozoriti, da je bilo v okviru preučitve drugega tožbenega razloga ugotovljeno, da so bile izpodbijane odločbe sprejete v skladu z določbami člena 75 in člena 2(1) Priloge III.

196 Retroaktivna uporaba akta, ne da bi bilo kršeno načelo pravne varnosti, predpostavlja, da njegovo besedilo ali namen dovolj jasno kaže na to, da ne velja samo za prihodnost (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 2014, Panasonic Italia in drugi, C-472/12, EU:C:2014:2082, točka 57 in navedena sodna praksa).

197 Res je, da so bile izpodbijane odločbe sprejete 11. aprila 2019, v zvezi z L. A. Floriom v zadevi T-465/19 pa 11. junija 2019, in da so začeli učinkovati pred tema datumoma, in sicer 1. januarja 2019. Vendar ti elementi sami po sebi ne zadostujejo za ugotovitev, da je Parlament kršil načelo pravne varnosti s tem, da je nove zneske pokojnin uporabil od tega datuma.

198 Dejstvo, da so bili zneski pokojnin tožečih strank spremenjeni od 1. januarja 2019, je mogoče pojasniti z obveznostjo Parlamenta na podlagi člena 2(1) Priloge III, da za pokojnine uporabi enake pogoje, kot jih določa pravo zadevne države članice. Določitev začetka uporabe novih pravil za izračun navedenih pokojnin pa je nesporno del teh „pogojev“.

199 V zvezi s tem iz člena 1(1) sklepa št. 14/2018 izrecno izhaja, da se „[o]d 1. januarja 2019 zneski [pokojnin] […] izračunajo v skladu z novimi pogoji, določenimi v tem sklepu“.

200 Zato v skladu s členom 2(1) Priloge III tožeče stranke od 1. januarja 2019 niso bile več upravičene do pokojnine, kot je bila izračunana pred tem datumom. Nasprotno, od 1. januarja 2019 je bilo mogoče zahtevati in izplačevati le pokojnine, katerih znesek je bil prilagojen ob upoštevanju pravil, določenih v sklepu št. 14/2018.

201 Seveda bi bilo bolje, če bi bili izpodbijani sklepi sprejeti pred 1. januarjem 2019, in ne po tem datumu. Vendar ta okoliščina v obravnavanem primeru ni pomembna. Obveznost uporabe novih pravil za izračun pokojnin tožečih strank z učinkom od tega datuma ne izhaja iz izpodbijanih odločb, ampak iz člena 2(1) Priloge III. V tem smislu so z izpodbijanimi odločbami le izpeljane posledice, ki izhajajo neposredno iz člena 2(1) Priloge III in v skladu s katerimi je torej treba zneske, ki so bili neupravičeno izplačani med 1. januarjem 2019 in sprejetjem teh odločb, to je 11. aprilom 2019 oziroma 11. junijem 2019, vrniti.

202 Iz teh elementov izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da bi bilo v obravnavanem primeru kršeno načelo pravne varnosti. Pravila iz Priloge III so namreč zajemala to, da novi zneski pokojnin tožečih strank začnejo veljati 1. januarja 2019. Ta pravila pa se časovno umeščajo precej pred 1. januar 2019, in ne po tem datumu. Poleg tega tožeče stranke niso trdile, pa tudi noben element iz spisa ne potrjuje, da je Parlament te nove zneske uporabil za obdobje pred 1. januarjem 2019, to je pred datumom, ki je bil za to določen v sklepu št. 14/2018. Nazadnje, kot je navedeno v točki 17 zgoraj, je Parlament januarja 2019 tožeče stranke obvestil o možni uporabi pravil iz sklepa št. 14/2018 v zvezi z njimi. Prav tako je Parlament, kot je navedeno v točki 19 zgoraj, februarja 2019 tožečim strankam potrdil, da se ta sklep samodejno uporablja za njihov položaj. Tožeče stranke so bile tako seznanjene s spremembo pravil, ki se uporabljajo za izračun zneska njihove pokojnine, preden so bile sprejete izpodbijane odločbe.

203 Te ugotovitve ne omaja sodba z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), na katero se sklicujejo tožeče stranke. V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da tožeča stranka v navedeni zadevi še ni pridobila pravice do pokojnine. Drugič, navedena tožeča stranka se ni pritožila, ker bi bil kakor koli zmanjšan znesek njene pokojnine, temveč ker je bila zavrnjena njena zahteva, da bi se ji pokojnina iz naslova dodatnega pokojninskega zavarovanja deloma izplačala v obliki kapitala. Tako okoliščine sodbe z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), niso povezane s položajem tožečih strank iz obravnavanih tožb. Poleg tega v delu, v katerem zadnjenavedene na podlagi te sodbe sklepajo, da ni mogoče posegati v pridobljene pokojninske pravice, zadostuje opozoriti, kot je bilo med drugim navedeno v točki 191 zgoraj, da je Parlament spoštoval njihove pridobljene pokojninske pravice in da je bil spremenjen le znesek njihove pokojnine.

204 Prvi očitek, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti, je torej treba zavrniti.

2) Očitek, ki se nanaša na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj

205 V skladu z ustaljeno sodno prakso ima pravico zahtevati varstvo legitimnih pričakovanj vsak posameznik, ki je v položaju, iz katerega izhaja, da mu je uprava Unije vzbudila utemeljena pričakovanja. Zagotovila, ki lahko vzbudijo taka pričakovanja, so natančne, brezpogojne in skladne informacije iz pooblaščenih in zanesljivih virov. Nasprotno pa se nihče ne more sklicevati na kršitev tega načela, kadar ni natančnih zagotovil, ki bi mu jih dala uprava. Nazadnje, dana zagotovila morajo biti v skladu z veljavnimi predpisi (glej v tem smislu sodbo z dne 3. decembra 2019, Češka republika/Parlament in Svet, C-482/17, EU:C:2019:1035, točka 153 in navedena sodna praksa).

206 Najprej je treba iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah od 189 do 191 zgoraj, zavrniti ugovor nezakonitosti tožečih strank, in sicer, da če bi bilo treba člen 75 in člen 2(1) Priloge III razlagati tako, da Parlamentu dovoljujeta sprejetje ukrepov z retroaktivnim učinkom na dokončno pridobljene pokojninske pravice, bi se s tako razlago kršilo načelo varstva legitimnih pričakovanj.

207 Ta ugovor nezakonitosti namreč temelji na napačni predpostavki, da je Parlamentu dovoljeno spreminjati pridobljene pravice do starostne pokojnine, čeprav to ne drži. Na podlagi člena 75 in člena 2(1) Priloge III je dovoljeno spremeniti le znesek navedenih pokojnin.

208 Poleg tega tožeče stranke niso niti dokazale niti trdile, da jim je Parlament dal druga zagotovila, kot je zagotovilo iz člena 75 in člena 2(1) Priloge III. Očitno pa je, da ta člena ne določata nespremenljivosti zneska pokojnin tožečih strank.

209 Obravnava drugega tožbenega razloga, zlasti v točkah od 138 do 141 zgoraj, je namreč pokazala, da je edino natančno in brezpogojno zagotovilo, ki ga je Parlament dal tožečim strankam, to, da jim bo zagotovljena pokojnina, katere višina in pogoji so enaki kot pri pokojnini, ki jo prejemajo poslanci spodnjega doma parlamenta države članice, v kateri so bili izvoljeni, v tem primeru člani poslanske zbornice.

210 Parlament se torej s tem, da je za sprejetje izpodbijanih odločb dosledno uporabil pravila iz sklepa št. 14/2018, ni oddaljil od zagotovila, ki ga je dal tožečim strankam ob njihovi vključitvi v pokojninsko shemo, urejeno s Prilogo III.

211 Drugi očitek, ki se nanaša na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj, je torej treba zavrniti.

3) Očitek, ki se nanaša na kršitev lastninske pravice

212 V skladu s sodno prakso je lastninska pravica, kot je zagotovljena s členom 17(1) Listine, temeljna pravica prava Unije, katere spoštovanje je pogoj za zakonitost aktov Unije. Poleg tega ta določba, v skladu s katero je pravica vsakogar, da uživa svojo zakonito pridobljeno lastnino, določa pravno pravilo, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom (glej v tem smislu sodbo z dne 23. maja 2019, Steinhoff in drugi/ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, točka 96 in navedena sodna praksa).

213 Vendar je treba opozoriti, da lastninska pravica, zagotovljena s členom 17(1) Listine, ni absolutna in da je njeno uresničevanje lahko predmet omejitev, upravičenih s cilji splošnega interesa, ki jih uresničuje Unija. Kot je razvidno iz člena 52(1) Listine, se zato lahko izvajanje lastninske pravice omeji, če so te omejitve predpisane z zakonom, če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih uresničuje Unija, in glede na zastavljeni cilj ne pomenijo nesorazmernega in nedopustnega posega, ki bi ogrožal bistvo tako zagotovljene pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točki 51 in 53 ter navedena sodna praksa).

214 Nazadnje, za določitev obsega temeljne pravice do spoštovanja lastnine je treba glede na člen 52(3) Listine upoštevati člen 1 Prvega dodatnega protokola k EKČP, ki določa to pravico (glej sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točka 49 in navedena sodna praksa).

215 V obravnavanem primeru je treba spomniti, da je v izpodbijanih odločbah v skladu s pravilom enake pokojnine uporabljen nov način izračuna, kot je s sklepom št. 14/2008 določen za starostne ali družinske pokojnine tožečih strank. Preizkus zakonitosti sklepa št. 14/2018 glede na italijansko pravo je pridržan za pristojne italijanske organe, sodišče Unije pa mora preučiti, ali je Parlament s tem, da je pravila iz tega sklepa uporabil v izpodbijanih odločbah, kršil določbe Listine (glej točke od 62 do 65 in 182 zgoraj). Natančneje, v zvezi s tem očitkom, ki se nanaša na kršitev lastninske pravice, kot je zagotovljena s členom 17(1) Listine, je treba ugotoviti, da tožeče stranke ne navajajo nobenega konkretnega elementa, v skladu s katerim ta pravica zagotavlja drugačno oziroma celo višjo raven varstva od jamstev, zagotovljenih z italijanskim pravom. Splošno sodišče ugotavlja, da se zakonitost sklepa št. 14/2018 trenutno preizkuša pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice) in da je Parlament na obravnavi navedel, da bo v prihodnje v skladu s pravilom enake pokojnine za pokojnine tožečih strank uporabil vsako spremembo sklepa št. 14/2018, ki jo bodo sprejeli italijanski organi, pristojni za pokojnine tožečih strank.

216 V obravnavanem primeru ni sporno, da Parlament tožečim strankam ni odvzel dela njihovih pokojninskih pravic, ampak je le uporabil zmanjšanje zneska teh pokojnin, predpisano z določbami, ki se uporabljajo na tem področju. Poleg tega je Parlament v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča predložil preglednico, v kateri je bil za vsako tožečo stranko naveden obseg tega zmanjšanja. Glede na podatke, ki jih je poslal Parlament, se odstotki zmanjšanja glede na osebni položaj posamezne tožeče stranke gibljejo med 9 in 65 %. Za štiri tožeče stranke je bilo uporabljeno zmanjšanje za 50 % ali več, novi zneski njihove zadevne pokojnine pa znašajo med 1569,14 EUR in 1985,42 EUR. Ugotoviti je treba, da se pokojnine teh štirih tožečih strank navezujejo na pet- oziroma desetletni mandat zadevnega nekdanjega poslanca in da novi način izračuna temelji na individualnih prispevkih v skladu s členom 1(2) sklepa št. 14/2008. Tožeče stranke nikakor ne navajajo podrobne in posamične utemeljitve, ki bi se nanašala na obseg zmanjšanja zneska pokojnine v njihovem konkretnem primeru. Navajajo le splošnejše trditve, da naj bi lastninska pravica v obravnavanem primeru izključevala zmanjšanje zneska pokojnin zaradi njegove domnevne retroaktivnosti in domnevnega neobstoja prevladujočega javnega interesa. Poleg tega je treba opozoriti, da se presoja zakonitosti akta Unije glede na temeljne pravice ne more opirati na trditve, ki temeljijo na posledicah tega akta v posameznem primeru (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 153 in navedena sodna praksa).

217 V zvezi s tem je treba dodati naslednje.

218 Odločeno je že bilo, da kadar zakonodaja določa samodejno izplačevanje socialne dajatve, kot je starostna ali družinska pokojnina, se s to zakonodajo ustvarja premoženjski interes, ki za osebe, ki izpolnjujejo zadevne pogoje, spada na področje uporabe člena 17 Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točka 50 in navedena sodna praksa). Pokojnine tožečih strank torej spadajo na stvarno področje uporabe člena 17 Listine.

219 Poleg tega izpodbijane odločbe sicer ne povzročijo popolnega odvzema pokojnin tožečih strank, vendar to ne spremeni dejstva, da zmanjšujejo znesek teh pokojnin. V tem smislu se z izpodbijanimi sklepi omejuje lastninska pravica tožečih strank (glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 1. septembra 2015, Da Silva Carvalho Rico proti Portugalski, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, točke od 31 do 33 in navedena sodna praksa). Poleg tega je Parlament na obravnavi priznal obstoj take omejitve.

220 Preveriti je torej treba, ali se s to omejitvijo spoštuje bistvena vsebina lastninske pravice tožečih strank, ali je določena z zakonom, ali ustreza cilju splošnega interesa in ali je v ta namen nujna.

221 V zvezi s tem dejstvo, da Parlament ni opravil takega preverjanja, nikakor ne vpliva na obravnavane zadeve. Tako preverjanje namreč ni obvezna postopkovna formalnost, h kateri bi bil Parlament zavezan pred sprejetjem izpodbijanih odločb. Pomembno je le, da konkretni učinki teh odločb ne posegajo v bistveno vsebino lastninske pravice tožečih strank.

222 Prvič, lastninske pravice, kot je določena v členu 17 Listine, ni mogoče razlagati tako, da je podlaga za pravico do pokojnine v določenem znesku (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točka 50 in navedena sodna praksa).

223 Drugič, omejitev lastninske pravice tožečih strank v obravnavani zadevi je določena z zakonom.

224 Po eni strani izpodbijani sklepi temeljijo na členu 75 in členu 2(1) Priloge III. V zvezi s tem je bilo v točki 195 zgoraj navedeno, da se pravila iz Priloge III od začetka veljavnosti Statuta poslancev niso spremenila. Poleg tega se s členom 2(1) Priloge III zahteva, da se znesek pokojnin prilagodi navzdol ali navzgor, da se upošteva ustrezen razvoj zakonov ali drugih predpisov v zadevni državi članici. Tako z izpodbijanimi odločbami, s katerimi je bil prilagojen znesek pokojnin tožečih strank, ni bila spremenjena vsebina pokojninske pravice, kot je opredeljena v pravu Unije.

225 Po drugi strani Splošno sodišče ugotavlja, da so nova pravila za izračun teh pokojnin dovolj jasno in natančno predpisana z določbami sklepa št. 14/2018, česar tožeče stranke sicer ne zanikajo. Poleg tega okoliščina, ki jo navajajo tožeče stranke, da sklep v italijanskem pravu nima oblike „zakona“, nima nikakršnega vpliva. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pojem „zakon“ razumeti v „materialnem“ in ne „formalnem“ smislu. Zato vključuje celoto, ki jo sestavlja zapisano pravo, vključno s podzakonskimi besedili in sodno prakso, s katero se razlaga (glej sodbo ESČP z dne 18. januarja 2018, Fédération nationale des associations et syndicats de sport (FNASS) in drugi proti Franciji, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, točka 160 in navedena sodna praksa).

226 Tretjič, Parlament trdi, da je omejitev lastninske pravice tožečih strank utemeljena v sklepu št. 14/2018, ker se je urad predsedstva poslanske zbornice odločil prilagoditi način izračuna pokojnin, ki se izplačujejo članom te zbornice. Natančneje, sklep št. 14/2018 naj bi bil upravičen s ciljem, da se znesek pokojnin, ki se izplačujejo vsem poslancem, prilagodi sistemu izračuna prispevkov. Poleg tega po mnenju Parlamenta iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove

pravice izhaja, da imajo države široko polje proste presoje, zlasti v zvezi s sprejetjem politik gospodarnosti porabe javnih sredstev ali zakonov, s katerimi se uvajajo ukrepi varčevanja zaradi hude gospodarske krize.

227 V zvezi s tem Splošno sodišče poudarja, da je ob upoštevanju člena 2(1) Priloge III sprejetje izpodbijanih odločb nujno odvisno od odločitev pristojnih italijanskih organov. Poleg tega pri presoji zastavljenega cilja v splošnem interesu ni mogoče prezreti ciljev, zaradi katerih je bil sprejet sklep št. 14/2018.

228 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je cilj, na katerega se sklicuje Parlament, izrecno omenjen v preambuli sklepa št. 14/2018. V njej je namreč pojasnjeno, da je namen tega sklepa „opraviti na podlagi prispevne metode nov izračun zneska doživljenjskih rent, *pro rata* deleža doživljenjske rente v pokojninskih dajatvah in dajatev za preživele družinske člane, katerih pravice so bile pridobljene na podlagi ureditve, ki je veljala 31. decembra 2011“, in da „z novim izračunom veljavne dajatve ni mogoče dobiti zneska, ki bi bil višji od zneska, ki se izplačuje zdaj“.

229 Poleg tega tožeče stranke v tožbah same priznavajo, da „na nacionalni ravni uporaba sklepa št. 14/2018 spada v okvir splošnejšega ukrepa in je namenjena zmanjšanju izdatkov, ki bremenijo [italijansko] državo“. To trditev potrjuje eden od njihovih odgovorov na pisna vprašanja Splošnega sodišča. V njem navajajo, da je „*ratio legis* zmanjšanja, izvedenega s sklepom št. 14/2018, privarčevati pri izdatkih iz blagajne [italijanske] države“.

230 Iz teh elementov izhaja, da je cilj sklepa št. 14/2018 racionalizirati javne izdatke v okviru proračunske discipline. Sodišče Unije pa je že priznalo, da je tak cilj cilj v splošnem interesu, ki lahko upraviči poseganje v temeljne pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točka 56 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 14. decembra 2018, FV/Svet, T-750/16, EU:T:2018:972, točka 108).

231 Ta legitimni cilj je treba upoštevati tudi pri izpodbijanih odločbah, ker njihovo sprejetje nima nobenega neodvisnega razloga za obstoj, ampak je, nasprotno, kot je pojasnjeno v točki 227 zgoraj, odvisno od odločitev pristojnih italijanskih organov. Poleg tega se z izpodbijanimi odločbami hkrati uresničuje legitimni cilj, ki je izrecno naveden v členu 2(1) Priloge III, in sicer, da se tožečim strankam dodelijo pokojnine, katerih višina in pogoji so enaki kot pri pokojninah, ki jih prejemajo člani poslanske zbornice.

232 Četrtič, v zvezi z nujnostjo sklepa št. 14/2018 in posledično izpodbijanih sklepov je Sodišče že odločilo, da imajo države članice glede na posebne gospodarske razmere, ki vladajo že več let, široko polje proste presoje pri sprejemanju odločitev na ekonomskem področju in da so te države v najboljšem položaju za določitev ukrepov, ki so primerni za doseganje zastavljenega cilja (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2017, Florescu in drugi, C-258/14, EU:C:2017:448, točka 57). Prav tako je Evropsko sodišče za človekove pravice že ugotovilo, da odločitev o pravnem urejanju področja socialnih dajatev običajno vključuje preučitev političnih, ekonomskih in socialnih vprašanj. Iz tega izhaja, da imajo države široko polje proste presoje, zlasti pri sprejemanju politik gospodarnosti porabe javnih sredstev ali zakonov, s katerimi se uvajajo ukrepi varčevanja, ki so potrebni zaradi hude gospodarske krize (glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 10. julija 2018, Achille Claudio Aielli in drugi proti Italiji ter Giovanni Arboit in drugi proti Italiji, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, točka 26 in navedena sodna praksa).

233 Tožeče stranke pa niso dokazale, da pravila, ki jih določa sklep št. 14/2018, niso bila nujna za uresničitev zastavljenih ciljev, kot so opisani v točkah 230 in 231 zgoraj. Tožeče stranke tudi niso navedle obstoja drugih, manj omejujočih ukrepov, s katerimi bi bilo mogoče doseči navedene cilje.

234 Poleg tega iz točk 13 in 16 mnenja pravne službe izhaja, da sklep št. 14/2018 vsebuje nekatere določbe, ki zagotavljajo njegovo sorazmernost, zlasti člen 1(6) in (7) tega sklepa. V zvezi s tem je Parlament v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča predložil preglednico, iz katere je razvidno, da je uporabil pravila iz člena 1(6) sklepa št. 14/2018 v korist 12 tožečih strank. V skladu z navedenimi pravili je bil novi znesek njihove pokojnine, kot je bil preračunan, večji za polovico. Prav tako je Parlament na obravnavi trdil, ne da bi mu tožeče stranke ugovarjale, da nobena od njih od njega ni zahtevala uporabe pravil iz člena 1(7) sklepa št. 14/2018. Ta pravila omogočajo povečanje zneska pokojnine za osebe, ki ne prejemajo drugih letnih dohodkov v znesku, ki bi presegal letni znesek socialne pomoči, in imajo hudo bolezen, ki zahteva nujno zdravljenje, ali obolenje, ki povzroča do 100-odstotno invalidnost.

235 Splošno sodišče v zvezi s posledicami izpodbijanih odločb za tožeče stranke seveda ne izključuje možnosti, da dosežejo določen prag resnosti. Vendar ta prag resnosti sam po sebi ne omogoča sklepanja, da izpodbijane odločbe povzročajo nevšečnosti, ki so nesorazmerne glede na zastavljene cilje, zlasti ob upoštevanju obsega zmanjšanj zneska zadevnih pokojnin, novih absolutnih zneskov pokojnin, presojanih v povezavi s trajanjem mandata zadevnega nekdanjega evropskega poslanca, in dejstva, da se pri novem načinu izračuna upošteva njegov individualni prispevek. Poleg tega nobena od posledic, ki so jih tožeče stranke naštele v svojih pisanjih, ni utemeljena ali dokazana. Ob neobstoju konkretnih elementov torej ni mogoče ugotoviti, da vsaka tožeča stranka nosi posamično breme, ki je glede na zastavljene cilje pretirano. Vsekakor se presoja zakonitosti akta Unije glede na temeljne pravice ne more opirati na trditve, ki temeljijo na posledicah tega akta v posameznem primeru (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 153 in navedena sodna praksa).

236 Tretji očitek, ki se nanaša na kršitev lastninske pravice, je torej treba zavrniti, zato je treba v celoti zavrniti prvi del četrtega tožbenega razloga.

b) Drugi del četrtega tožbenega razloga: kršitev načela sorazmernosti

237 Tožeče stranke v okviru drugega dela trdijo, da se z izpodbijanimi odločbami nesorazmerno posega v njihovo lastninsko pravico, kot je zagotovljena s členom 17 Listine. Vsaka od tožečih strank naj bi neupravičeno nosila pretirano posamično breme, in to brez upravičenega razloga.

238 Parlament predlaga, naj se drugi del četrtega tožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

239 V zvezi s tem je treba drugi del četrtega tožbenega razloga v delu, v katerem tožeče stranke zgolj ponovijo, da se z izpodbijanimi odločbami nesorazmerno in neupravičeno posega v njihovo lastninsko pravico, zavrniti iz istih razlogov, kot so navedeni v točkah od 222 do 235 zgoraj.

c) Tretji del četrtega tožbenega razloga: kršitev načela enakosti

240 Tožeče stranke v okviru tretjega dela trdijo, da se z izpodbijanimi odločbami krši načelo enakosti. Z njimi naj bi bili enako obravnavani nekdanji poslanci, za katere se uporablja Priloga III, in italijanski poslanci, ki jih sklep št. 14/2018 neposredno zadeva. Med pokojninskimi shemami teh

dveh kategorij poslancev pa naj bi bile velike razlike. Po eni strani naj bi bil shema, določena v Prilogi III k pravilniku PEAM, pokojninska shema, ki temelji na prostovoljni vključitvi, medtem ko naj bi bila vključitev zadevnih italijanskih poslancev v nacionalno pokojninsko shemo samodejna. Po drugi strani naj bi bil namen sklepa št. 14/2018 zmanjšati stroške, ki jih nosi Italijanska republika, medtem ko naj bi bila potrebna finančna sredstva za pokojnine tožečih strank zagotovljena v proračunu Parlamenta.

241 Z izpodbijanimi odločbami naj bi se prav tako različno obravnavali nekdanji evropski poslanci, izvoljeni v Italiji, in nekdanji evropski poslanci, izvoljeni v Franciji ali Luksemburgu, čeprav se za vse uporablja Priloga III.

242 Nazadnje, tožeče stranke so v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča podale tudi ugovor nezakonitosti člena 75 in člena 2(1) Priloge III. Menijo namreč, da če bi bilo treba šteti, da pravilnik PEAM Parlamentu omogoča poseganje v dokončno pridobljene pokojninske pravice, bi bil rezultat tega umetno enako obravnavanje različnih položajev.

243 Parlament predlaga, naj se tretji del četrtega tožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

244 V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno upravičeno (glej sodbo z dne 26. novembra 2013, Kendrion/Komisija, C-50/12 P, EU:C:2013:771, točka 62 in navedena sodna praksa).

245 Ugotoviti je treba, da tožeče stranke Parlamentu v bistvu očitajo, da jih je izenačil s poslanci poslanske zbornice, čeprav naj bi bila njihova položaja različna. Poleg tega naj bi Parlament načelo enakosti kršil tudi, ker naj bi tožeče stranke obravnaval drugače kot druge nekdanje evropske poslance, za katere naj bi se uporabljala ista pravna ureditev, in sicer Priloga III.

246 Vendar ti očitki, ki so v tožbah usmerjeni zoper izpodbijane odločbe, ne izhajajo iz teh odločb, temveč iz pravil, določenih v členu 75 in členu 2(1) Priloge III. Trditve tožečih strank je torej treba presojati le z vidika teh dveh členov, ki sta sicer predmet njihovega ugovora nezakonitosti.

247 Tožeče stranke v okviru ugovora nezakonitosti trdijo, da če bi bilo treba šteti, da pravilnik PEAM Parlamentu omogoča poseganje v njihove dokončno pridobljene pokojninske pravice, bi bilo s členom 75 in členom 2(1) Priloge III kršeno načelo enakega obravnavanja.

248 V zvezi s tem je treba ugovor nezakonitosti zavrniti iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah od 189 do 191 zgoraj. Ta ugovor nezakonitosti namreč temelji na napačni predpostavki, da je Parlamentu dovoljeno spreminjati pridobljene pravice do starostne pokojnine, čeprav to ne drži. Na podlagi člena 75 in člena 2(1) Priloge III je dovoljeno spremeniti le znesek navedenih pokojnin.

249 Poleg tega nobena trditev tožečih strank ne izkazuje nezakonitosti člena 75 ali člena 2(1) Priloge III.

250 Prvič, tožeče stranke Parlamentu očitajo, da jih ne obravnava enako kot nekdanje evropske poslance, izvoljene v Franciji ali Luksemburgu, ki so se prav tako odločili za vključitev v pokojninsko shemo iz Priloge III. Tožeče stranke naj bi bile tako obravnavane različno, čeprav naj bi bile v enakem položaju kot ti drugi nekdanji poslanci, saj naj bi vsi v istem obdobju opravljali enake naloge.

251 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba značilnosti različnih položajev in s tem njihovo primerljivost med drugim ugotavljati in presojati ob upoštevanju predmeta in cilja akta Unije, s katerim je uvedeno zadevno razlikovanje (glej sodbo z dne 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine in drugi, C-127/07, EU:C:2008:728, točka 26 in navedena sodna praksa).

252 V zvezi s tem ni sporno, da je bila pokojninska shema iz Priloge III zasnovana tako, da zagotavlja med drugim enako obravnavanje nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v Italiji, in članov poslanske zbornice. Ta cilj je izrecno naveden v členu 1(2) in členu 2(1) Priloge III. Enako obravnavanje je torej osrednja značilnost sistema, ki ga ureja Priloga III. Poleg tega je bila ta enakost, kot je navedeno v točki 209 zgoraj, edino natančno in brezpogojno zagotovilo, ki ga je Parlament dal tožečim strankam ob njihovi vključitvi v pokojninska shemo iz Priloge III.

253 Cilj in predmet Priloge III sta torej v obravnavanem primeru zagotoviti enako obravnavanje nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v Italiji, in članov poslanske zbornice.

254 Zato tožeče stranke niso v enakem položaju kot nekdanji evropski poslanci, izvoljeni v Franciji ali Luksemburgu, ki so se prav tako odločili za vključitev v to pokojninsko shemo. Pokojnine nekdanjih evropskih poslancev, izvoljenih v teh dveh državah članicah, namreč niso urejene s pravili, ki jih določa italijansko pravo, ampak z drugimi nacionalnimi pravili, ki se zanje specifično uporabljajo.

255 Drugič, tožeče stranke trdijo, da jih je Parlament obravnaval enako kot nekdanje člane poslanske zbornice, čeprav se njihovi položaji razlikujejo v treh točkah. Najprej, vključitev v pokojninsko shemo, ki jo ureja Priloga III, naj bi bila prostovoljna, medtem ko naj bi bila vključitev v italijansko pokojninsko shemo za člane poslanske zbornice samodejna. Dalje, cilj sklepa št. 14/2018 naj bi bil zmanjšati izdatke Italijanske republike, medtem ko naj tak cilj za tožeče stranke ne bi bil upošteven. Nazadnje, to naj bi povzročalo težavo v zvezi z učinkovitim sodnim varstvom, saj se nekdanji evropski poslanec, ki bi bil izvoljen v Italiji in ne bi bil tudi član poslanske zbornice, pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice) ne bi mogel sklicevati na nezakonitost sklepa št. 14/2018 in njegove razširitve na nekdanje evropske poslance.

256 Glede na predmet in cilj Priloge III, kot sta opisana v točkah 252 in 253 zgoraj, trditve tožečih strank ne vplivajo na veljavnost člena 75 in člena 2(1) Priloge III z vidika načela enakega obravnavanja.

257 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 244 zgoraj, se z načelom enakega obravnavanja namreč ne zahteva popolna enakost položajev, da se lahko uporabi enako obravnavanje. Zahteva se le primerljivost teh položajev. Nobena od treh trditev tožečih strank pa ne omogoča sklepanja, da se njihov položaj bistveno razlikuje od položaja nekdanjih članov poslanske zbornice.

258 Poleg tega Splošno sodišče ugotavlja, da teza tožečih strank v bistvu pomeni zavračanje kakršnega koli enakega obravnavanja med njimi in člani te zbornice. S sprejetjem te teze bi se Prilogi III odvzel polni učinek, saj bi se poseglo v samo bistvo te pokojninske sheme. To bi paradoksalno pripeljalo do tega, da pokojnin tožečih strank ne bi bilo več mogoče izračunati in izplačati, ker so višina in pogoji dodelitve navedenih pokojnin odvisni prav od pravil, določenih z italijanskim pravom.

259 Nazadnje, Splošno sodišče natančneje v zvezi z nezmožnostjo nekaterih tožečih strank, da bi izpodbijale zakonitost sklepa št. 14/2018 pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (svet za pravosodje poslanske zbornice), ugotavlja, da ta postopkovna ovira ne izhaja iz prava Unije, temveč je neločljiv element italijanskega prava. Vsekakor Splošno sodišče v okviru tožbe, vložene na podlagi člena 263 PDEU, še vedno ni pristojno za neposredno presojo skladnosti italijanskega prava z vidika temeljnih pravic, zlasti pravice do učinkovitega sodnega varstva.

260 Zato je treba zavrniti tretji del četrtega tožbenega razloga in ta tožbeni razlog v celoti ter, posledično, tudi tožbe v celoti, ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti prvega tožbenega predloga v zadevi T-465/19 niti o dopustnosti drugih predlogov (glej v tem smislu sodbo z dne 26. februarja 2002, Svet/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, točka 52).

Stroški

261 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogi Parlamenta naloži, da nosijo svoje stroške in stroške Parlamenta.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba v zadevi T-453/19, Panusa/Parlament, se zavrže kot nedopustna.**

2. **Preostale tožbe se zavrnejo.**

3. **Maria Teresa Coppo Gavazzi in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v prilogi, nosijo svoje stroške in stroške Evropskega parlamenta.**

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. oktobra 2020.

Podpisi